PAŞAPORT PENTRU ZILE DE CEREMONIE

CRISTIAN GEORGE ABREBENEL

COLECȚIA

COLECȚIA

ESTE REALIZATĂ DE
LOREDANA TÎRZIORU & ROBERT ȘERBAN

PAŞAPORT PENTRU ZILE DE CEREMONIE

CRISTIAN GEORGE ABREBENEL

„În inutilitatea aceasta care mă înconjoară și sub cerul acesta pe veci blestemat umblu încă și azi.”

Max Blecher

BRUMAR
Timișoara, MMXII

Tenebrius

Obiecte în arhipelagul neantului
Corsetul embrionului de lut
Cupola cu halucinații

„Mă pot gândi acum în liniște la moarte;
Mulțumesc, Dumnezeul meu”
„Îi cer lui Dumnezeu să mă despoaie de mine însumi”
„Teribil mister cel al timpului! Când, oare, vom fi liberi de timp, de timpul ireversibil și ireparabil?”

Miguel de Unamuno

...scoateți-o de sub Cupola cu Halucinații!
matematica este uniforma de ceremonie a lui Dumnezeu la parada eternității.

Erau atâtea ierni

Erau atâtea ierni obositoare-n mine,
şi-atâtea vise se pierdeau în ger,
străine ţărmuri de ninsoare pline
pe care idealurile pier…

Atâtea zări în care smârcul ceții
încetinea plutirea spre mister,
răpind în umezeala dimineții
sclipiri arzânde ce roiesc pe cer…

Tu, suflete pribeag, îți urmezi calea
printre nămeți călcând același drum,
trăindu-ți cu seninătate-acum uitarea
de veacuri prefăcută-n magic fum.

Cuvintele proptite printre țurțuri
se răspândesc în dalbe scânteieri,
redeşteptând teribilele rituri
ce înnoptează-n lacome tăceri.

S-atâtea ierni obositoare-n mine
încât vocalele mi-au înghețat.
Chiar sângele mi-e înghețat în vine.
Iar sufletul-mi vremelnic a plecat...

Nu vreau să fiu poet

Poetul e o rană a omului către sine.
Din ea se hrănesc larvele fandosite ale elitelor.
Jilave izvoare de sânge greu mirositoare îi acoperă
mireasma placentară a naivității.
Portretul disperării e chipul său ros de verbe.

Nu vreau să fiu poet.
Gândul meu este departe de forja cuvintelor.
Călătorim în același tren al abuzului de idei
spre râpa magnifică a lumii.
Aici îmi arunc leșul în fiecare minut
de meditație asupra morții.

Măsor cu rigle imaginare
dimensiunea pieritoriului din existență,
trena detestabilă și dantelată a neantului,
speranțele vesele, inocente, prin care dăm absurd sens vieții.

Nu vreau să fiu poet.
Vreau să spun lucrurilor pe nume
cu firescul ștergerii ochelarilor
de sudoarea viselor depuse pe pleoapele mele.

Între două vieți

Între viața ta și viața mea,
bătăile a două inimi rănite,
holdele sentimentelor ce ne împresoară,
întunericul în care facem dragoste,
moartea care ne privește din certificate.

Între viața ta și viața mea,
palmele cenușii ale unei răstigniri.

Obiecte în arhipelagul neantului

Stau între canaturile unei ferestre onirice
elaborată sadic de spuma cenușie a unui coșmar,
să descopăr steaua polară
spre care visele mele mă poartă rușinos de romantic.
Nu știu încă să mă proiectez pe cerul spuzit de stele
pus în balanța moralei de kant,
cerul indigo al depărtărilor inexprimabile
de care ades cârjele sufletului meu vor să se agațe.

În spațioasa criptă a eternității poate e loc și pentru mine.
Căci mă golesc de toate sensurile acestei lumi plăpânde
supuse morții.
Ca într-un ritual ontologic,
răsuflarea mea e disecată de îngerii abisurilor
pe masa intens albastră a unui eden absurd.
Iar gândurile mele, câte or mai fi, cântă psalmii părelniciei.

Stau în containerul vieții.
Gunoi peste tot, în toate stările de agregare.
Respir gunoi, mănânc gunoi, iubesc gunoi.
Degust rarele momente când sesisez în sufletul meu
forma supremă de anarhie a existenței.

Aplecat peste prăpastia eternității,
Trăiesc pe acest sideral platou al vidului cuantic
ce-mi generează conștient
Obiecte în arhipelagul neantului.

Un poem al alegoriei morții

Când vorbești despre moarte trebuie să te însoțești cu liniștea.
Zorile te pot prinde pe drum.
Liniştea suportă stoică orice conversație.
Pâlcurile de munți din zare,
materializați ca într-un fundal nostalgic al lui Leonardo,
s-ar putea să nu te cunoască,
iar dogoritoarele pustiuri ale eternității să nu te primească.

Când vorbești despre moarte,
buzele nu ți se mișcă.
Ele stau livide în crisparea unei fotografii.
Glasul tău e un ecou al altor guri
la care te uiți cu o detașare crescândă.
Ieși încadrat din umbra vieții,
soarele mortuar e fierbinte
ca un felinar sângerând în vârful piramidei.
Nisipul pustiului său te arde
când vorbești despre moarte.
N-ai cale de înțeles.

Abia atunci poți îmbrățișa umbra eternității
întinsă pe conturul propriei tale ființe.

Poemul stării dinaintea naşterii

M-am întrebat ce-a fost înainte de nașterea mea,
dincolo de carnea râncedă a cărților de istorie.
Unde au stat prizoniere gândurile mele!?
În ce cochilii spiralate se târa viitorul meu?
Pe unde era ascuns aerul din viitoarea mea respirație
când țipătul nașterii în trupul lumii răscula timpul?

Pe unde era aerul din respirația mea?
Ce vânturi îi purtau ființa în alchimia stratosferei?
Dar carnea mea cea roșie unde își pitise moleculele?
În care pliu al destinului era arhitectura arterelor și venelor mele
ca niște arbori sefirotici, purificați de trecut?
În ochii căror vulturi era legată privirea mea
Ce se rotea pe deasupra pădurilor veșnice pline de furnici?

Apoi am înțeles că eu, cu toate ale mele negăsite,
sunt doar un ecou al geamătului lumii
pierdut în spuma mării din care se va naște
în placenta mitologiei Afrodita.

Nu vreau să mai înțeleg nimic din viața aceasta

Nu vreau să mai înțeleg nimic din viața aceasta,
mi-a amorțit mintea în aerul rece al lucidității.
Nu mai vreau să explorez nicio teodicee
cu șubreda corabie a logicii rostite de buzele noastre livide.
Pe fiecare pisc al minții,
văzut dintr-o nefirească depărtare,
stă, învelită în albastru, Moartea,
ultimul căpitan al Inexplicabilului.

De ce, ne întrebăm apatici,
am fost aduşi pe tipsia asta albastră
fără ca nimeni să ne întrebe?
Pentru ce să plătim taxă infernului golit de sens
chiar răsuflarea noastră tremurândă?
Nu pot da o formă acceptabilă Neantului,
alt căpitan al Inexplicabilului.
Nu văd prea bine cum ar coborî în el
țevile delicate ce duc prin trupul de lut
izvoarele spiritului pline cu apă vie,
deşi nu-i pot opri nicio clipă robinetele,
şi lestul greu al neînțelegerii
coboară în mirarea de a fi atât de complecşi.

Lutul din noi străluceşte sub înțelesul minții,
și fiecare atom ce-l edifică

e pătruns de un plan greu de cunoscut.
Prea de departe trebuie
să privesc propria-mi devenire
pentru a-i zări măcar cât de cât aureola,
și, credeți-mă,
simt cum nu am suficientă privire pentru aceasta.

Țărmul vieții se depărtează cu fiecare clipă
de tot ce cunoaștem.
Și râdem ca niște copii naivi
la ghicitoarea cea plină de neînțelesuri,
cea în care s-a vărsat veninos paradoxul:
„ce se scurtează când se lungește?”.

Ah, ce mizerie pe scara asta a vieții!
Ce de lumini întrerupte
de la energia celor mai tari întrebări,
frânte de forma principiului antropic.

Am două brațe, doi ochi, două mâini, două testicule
și doar un singur penis
prin care e dispus să curgă viitorul omenirii.
Dar eu dorm în tulburența acestor aripi ale osândei
de a nu şti ce-i cu mine pe lumea asta.

Mi-a amorțit mintea în aerul rece al lucidității.

Mecanismul inițierii

Nimeni nu va putea să vă inițieze ca mine,
cel călătorit prin praful potecii ce duce la Golgota.
Am fost de multe ori răstignit printre idei,
multele idei ce împacă cu greu existența cu neantul,
totul cu nimicul, unul cu multiplul.
ideile şuruburi, ideile nituri, ideile țâțâni,
ideile țâşnind ca nişte oțelite bare prin cugetul meu străpungându-l.
Acolo unde nimburile aliniate ale multor suflete realizate
îmi stau chezășie pașilor făcuți în acest peisaj rotit în curcubee.

De-ați merge după mine, imitând ca într-o oglindă de mercur
umbra şi forma umbrei paşilor mei,
rănile ce-mi umileau la tot pasul sufletul,
toate reflectate în colbul roşiatic al acestui traseu,
ați înțelege severitatea lipsei de sens a existenței,
predarea ei eşafodului destinului.

Nu v-ați mai întreba înfiorați
și cu sufletul răspândit,
ca ploaia ce cade de pe acoperișul nopții,
de ce există ceva mai degrabă decât nimic,
căci ați fi reflexia neabătută
a acestui nimic în fiecare stâncă
a neverosimilului peisaj care este viața omului.

Se împrăştie viața noastră
în curbura dulce a timpului.
Şi ancestralitatea pare a fi
o stare de mare finețe a cugetului nostru.
Căci stâncile acestui nimic
nu pot fi rupte de tot ce înțelegem prin zbor
atunci când, deasupra existenței,
peisajele ne par inegalabile pete de lumină.

Ținem în fiecare mână bucăți
din timpul vieții noastre.
Bucăți acide din care picură
morbidele secunde personificate;
eu sunt acesta, eu sunt acela.

Vă veți recunoaşte fiecare după culoarea răsuflării,
după acea palidă amprentă a unei energii unice.
Şi, totuşi, fiecare sunteți unu, unul, unului,
datorați totul acestui unu care vă leagă întru conștiință
și vă ține de calea inițierii
ca de o balustradă sudată din coșmaruri.

Da, cred că puteți fi inițiați ai totului alături de mine.
Căci doar eu am partitura care vă calcă înaintea vieții
şi vă spune unde sunt ascunse clipele din eternitatea fiecăruia.

Poem despre cer, buze şi mister

Câtă iarnă aduce cerul în pragul nopții!
Şi câtă iubire aduc buzele în pragul buzelor!
Noaptea se cerne ca o ninsoare întunecată
lipsită de focul razelor lunare.
Misterul se împleteşte cu acest întuneric
și pică în cugete cadențat în ritmul unui poem.
Câtă liniște aduce luciul minții,
poartă bolile sufletului nostru
spre deșertice oaze ale pierderii de sine.

O lumină se pare că a spart poarta dimineții,
a rupt zăgazul templului unde ne rugăm,
a ars cu lucire idolii pripăşiți
prin ungherele cugetelor noastre,
ne-a dezbrăcat de falsitatea atâtor reflexe.

De-am să pot muri cu ochii deschişi,
să-mi văd cenuşa adunată de sub rugul fierbinte
şi aruncată de străine palme în cele patru zări,
roza vântoasă hrănind-o cu ea,
vânturi nebune purtând-o
spre solurile mustoase ale crepusculului!

Să-i văd din zenit pe străinii ce mi-au chinuit sufletul
purtând robele frigului şi ale morții,
hrănindu-se hulpav din circularul neant al lipsei de sens
cu care Dumnezeu împleteşte şugubăț viețile oamenilor.

Paralelismul existenței

Doamne, întinzi cauciucul epidermei peste scheletul ce ascunde patimile noastre,
mă urc în turnul cuvintelor,
orologiul sensurilor bate în această intimitate pustiitoare,
un deşert pare a fi totul.

Am două existențe paralele
ca cele două palme ce-mi țâşnesc din trup
ținând cu greu uneltele biosului,
mistria cu care Dumnezeu a zidit omul în ultima zi de lucru
din mortarul fetid al neantului.

Am două existențe paralele,
ca nişte şuvoaie purtate de destin prin pulsatilele linii ale vieții.
Dar nu atât de paralele încât ecoul lor să nu se audă,
să nu se interfereze într-o continuă durere localizată în
anatomia inefabilă a ființei,
în cornul abundenței mele pe care nenorocirile îl varsă perpetuu
în chiar timpul meu vlăguit, pe o masă asemănătoare unui catafalc.

Stau la pândă la limita dintre viață și moarte
în teritoriul nefast al zărilor uscate
în care lipsa ploilor roditoare
face parte dintr-o nefericită geografie a locului.
Privesc atent fiecare zbatere a secundelor rebele
ce-şi încep circuitul în chiar mintea mea.

Eu le scot din anonimatul la care le supune un univers rece şi pervers.
Ba chiar eu le dau sens
căci în mine se află haina lucitoare a timpului.
Fără mine nu există nimic,
nici măcar un fulger între două neanturi,
aşa că bijuteriile timpului sunt pe degetele sufletului meu
şi mulți aşteaptă să le ofer spre o logodnă cu eternitatea.

Stau la pândă la limita dintre viață și moarte
cu două existențe paralele în trup
și o conștiință chinuită, bătută cu ruginite piroane într-o cruce.

Exersând starea de nefericire I

Exersând starea de nefericire
e ca şi când aş aluneca din turnul unei catedrale
spre smârcul placid al oraşului
peste care s-au aşezat norii,
e ca şi când aş străpunge cu sensibila mea epidermă
magnetismul ipocrit al rugilor ce se silesc să urce spre cer,
gustul indiferent al celor adunați spre rugăciune,
mincinoasa messă a celor dispuşi să-şi trăiască clipele
înmuiate în durerea altora.

E ca şi când nasc în fiecare zi un hoit,
un obiect tăios ce mă sfârtecă pe dinăuntru,
trăind un chin insuportabil,
iar durerea se tencuieşte în toate celulele mele
urmată de igrasia nefastă a lipsei de speranță,
e ca şi când, ceas de ceas, sunt cuprins de o duhoare
greu de suportat, venind dintr-un spațiu
ce mă presează şi la care nu am acces.

E ca şi când ai înțelege ura unei femei,
sentimentul distructiv ce-i țâşneşte din ochii metalici,
gri, adormiți în nefericirea propriilor trăiri
ca şi în aburul nefericirii mele.

Am nefericirea înscrisă în suflet,
fiecare din voi mă răstigneşte.
Nu pot să văd, să simt decât mâzga rece a sufletelor voastre
pe care încercați să o încălziți la rănile mele.
Nu sunt lumina care vine din cer
căci vălul aspru și întunecat al lucrurilor mă apasă.
Aș vrea să vă dărui iubirea mea,
chiar stâlpul din inima mea,
dar simt că vă pierdeți în detaliile existenței simple,
în ungherele perfide ale gândurilor simple,
lipsite de vlaga metafizică a esențelor.

Îngerul din mine a ațipit pe lespezile reci ale vieții.
Ce contează încă o femeie în plus sau în minus
în hățişul straniu al sentimentelor noastre!
Ce lumină ne poate călăuzi cărările
pe care se duc clipele nimicniciei?

Suntem lipsiți de esență.
Atâta tot.
Atât de banal
încât ziua se clatină şi asfințeşte.

Nebunia ca antidot al morții

Cred că nebunia de care mă înconjur,
benevol,
precum o licoare puturoasă,
pusă pe masă într-un vas de cristal,
e o necesitate dată de destin,
acest vasal al răsuflării.

Au încolțit în jurul tău ghicitori,
sămânța morții să o înconjoare.
Ai grijă, deci, cum ai să mori!

M-am rugat îngerului să arunce la gunoi feminitatea

Am sentimentul că sap în timpul unor zile întunecate,
precum într-un puț plin de negrele chinuri ale nonsensului,
scarmăn cu mâinile în timp,
în timpul pâclos al zilei călătoare,
zi după zi,
tot una-i,
încât nu mai văd rostul despărțirii lor în acest carusel,
în timpul rece al nopții,
ca într-o grămadă de gunoi în care, neliniştit şi naiv,
caut pepite din aurul norocului.

Nu-i să fie nimic,
adorm puțin
şi scrijelesc mai departe
gunoiul unei existențe monotone şi nefericite.

E o vale adâncă groapa sufletului meu,
nu se pot vedea marginile acestui peisaj al ținutului morții.
Sap ca un gropar calificat întruna,
întruna mișc aceste mizerii ale vieții,
zi după zi,
împrumut duminicile prietenilor și pătimesc fără încetare,
ca un neprihănit violat de soartă.

E un ceas al prăpăstiilor ăsta peste care se apleacă privirea mea,
un minut al neputinței

sau poate al unor bucurii ascunse că
pot afirma nimicnicia lumii alături de Eclesiast,
da, sunt alături de el când îmi cânt nefericirea, durerile,
când n-am buzele unei femei alături de buzele mele,
când am doar amintirea dinților ei albi
care mă muşcau şi gesturile suave ale gurii ei
ce-mi fredona minciuni despre eternitatea iubirii
mestecată în dulcea salivă a lubricității.

Nu puteam ține în loc acea vigoare purpurie
a ritualului numit dragoste fizică,
îmi scăpa de fiecare dată printre bătăile inimii afirmând eternitatea.
Gustul acid al pielii de femeie
îl simt și acum în aripa mea dreaptă,
în penajul monoton cu care alungam gândurile negre
în chiar actul firesc de dulce al dragostei.
Totul se desfăşura aproape în întuneric,
într-o slabă lumină generată doar de
rotirea noastră în plăcere,
ca o lumânare dată de respirația fiecăruia.

Așa cădeau zilele de pe calendar
iar eu păream că sap etern
în mizeriile acestei iubiri imposibile.
Femeia îmi întorcea spatele şi zâmbea
acelui surogat al infinitului
care este peretele meu alb
ce mă separă de moartea de la miazănoapte.

Peste umărul ei vedeam albul acela translucid
în lumina lunii care-mi făcea o greață ușoară, suportabilă.
Prin el alergau animalele supuse de moarte
şi eu mă minunam cum de nu coboară
în haite agresive spre trupurile noastre goale.
Femeia mea nu simțea nimic din toate acestea.
Se întorcea uşor pe o parte
și apuca rana unui portțigaret de argint
din care smulgea o țigară, albă și ea precum peretele,
ce urma să țipe luminos.

Nu-mi amintesc fața ei, lividă,
de un cenușiu-alb necuprins în cataloagele caselor de licitații
în care forfotesc uriașii pictori ai lumii.

Poemul sentimentelor umede

Iubito, te plimbi cu zeii prin mine
la pas de promenadă.
Îmi atingi adesea sentimentele umede,
zidurile ființei pline de igrasie cerebrală.
Sufletul mi-e stors de aceste torente interioare,
și mucegaiuri multicolore au prins rădăcini
pe arborele vieții mele.
Ah, ce veneție mi-e umedul suflet!
Saliva ta-mi inundă portalul uscat al gurii.
Dar eu, spirit năpăstuit,
nu iau în calcul nimic din toate acestea.

Pe sâmburele timpului
lași cerul țâțelor tale
peste eul meu ghemuit
în suflarea angelică a extazului.
Vulva ta,
ia forma castelului
în care se odihnește
Frumosul.
Mă contopesc cu umedele ei aspecte.
Zeiță adormită ce mă copleșește
o dată la trei ore măsurate

cu clepsidra sacră a
heruvimului sideral.

Și iară, și iarăși, vreau să mă înfrupt din tine, nebuno,
uitând până când se va trage capacul peste cripta extazului,
că sunt de asemeni devorat precum un păianjen.

Corsetul embrionului de lut

Pe pântecul ispititor al iubitei mele, într-o seară,
Am citit aceste cuvinte scrise, pesemne, de degetul unui zeu:

Scoateți-o de sub Cupola cu Halucinații!
matematica este uniforma de ceremonie
a lui Dumnezeu la parada eternității.

Într-una din secundele de obârșie ale lumii,
a apărut sacrificiul divin,
ca un piedestal deversat din
extazul geometric al începutului.
Singularitate și multiplu totodată,
Dumnezeu s-a contractat făcând loc ființei profane
în indescriptibilul ger al inițialului nod.
Marele Arhitect și-a scos capul pe fereastra eternității
zărind simultan, în solitudinea-i cristalizată,
ființa și neființa.

Fapt greu de acceptat
în tabelele carnivore ale geometriilor superioare
și ale algebrelor imune la orice formă de respirație
și ale analizelor de tot felul
pe care savanții din lut ai viitorimii
le-au desenat și le vor desena pe nisip până în scara veacului.

Din toate acestea,
multele formule avortate frigului de taină,
prin structura vocii de neauzit,
a prins contur corsetul miraculos în care istoria va prinde lutul
ca manifestare vie a nimicului prin simpla voință a lui a Fi.
Și el, în defilarea particulară a istoriei, s-a numit om.

Ați putea crede că pântecul iubitei mele poartă această pecete?

Lecția neantului

Trebuie să învățăm că lumina n-am luat-o gratuit,
că plătim cu durere această simbrie a deschiderii ochilor spre neant

Şi-n toate cele câte răsar din existență,
Şi-n buze, şi-n inimă, şi-n palme şi-n deloc
se-nvârte absurd turbata-i zare a neantului

Eu cred că pot fura lumina din zori
cu adâncile găvanele de sidef ale ochilor mei,
fotograma orizontului o pot lipi de inima ta,
şi pe fiecare şuviță din părul tău
leg o mulțime de gânduri inspirate de dragostea mea pentru tine.
Apoi înnod toate clipele respirației mele adânci,
da, eşti a mea adeseori, îmi spun,
deşi ştiu că e o iluzie,

Buzele unei femei nu pot fi ale cuiva
tot astfel cum orizontul e al tuturor
chiar şi atunci când pare că ne atinge pleoapa.
Împrumută-mi baremi tâmplele tale
să le simt zbaterea albăstrie a pielii.
Să simt cum prin ele curg stelele căzătoare
ale unor gânduri care se pierd undeva în zâmbetul tău.
Şi cred că pot să-ți spun,
fir-ai tu să fii de femeie ce stai goală în fața mea,

oferindu-mi izvoarele laptelui tău,
fotografiindu-ți mişcările lascive, dar atât de proaspete
ale vieții,
atât îmi doresc de la tine
să primeşti lumina zorilor în patul meu de nuc din odaia de la drum
şi să mă îmbrățişezi simplu
cu gândul intim de a-mi dărui miracolul unei noi vieți.

Obsesia confesiunii

I
Le cer prea mult vocalelor
şi le răstignesc prin hăul gurii
în căutare de sensuri.
Iar dacă aş urma cursul vieții
m-aş îmbogăți de gustul morții
şi al distrugerii.

II
Luptă, tu, îngerule din mine,
saltă lespedea criptei
și aruncă-mi aureola învierii,
rupe-mi, tu, giulgiul ponosit al epidermei
peste care a trecut viața ca o apă mâloasă,
mâinile mamei şi ale femeilor mele,
sufletul vântului cercetător al furtunii,
îndreaptă-mă, tu, din starea de ispită
şi înnebuneşte-mă de veghe!

III
Doamne, retoric mai sunt, dar adevărat,
cuvinte din coadă să sune
n-am pus niciodată
pe talerul vocalelor tale.
Cinstire am dat vorbei

mai mult decât ponositului trup
vrând să arunc cuvintele în zăvoaiele logosului.
Evanghelic, pâinea cuvântului pe drept
am folosit-o ca hrană.

IV
Șoimii de mine dresați
se așază pe mănuși străine
și zboară să-mi sfârtece ochii.
Disprețuitoare vânătoare
prin astfel de zăvoaie
maculate de cenușa metafizică
a unei existențe banale.

Zidul tăcerii

I
Cineva, dincolo de zidul tăcerii, mă strigă.
Acolo, cineva are nevoie de mine,
de brațele mele şi poate de inima mea.
M-am îmbărbătat și pot să-i prind glasul
cu arcanul aspru al ființei.

II
S-au spulberat dorințele
prin nişele zidului sufocat de mici scorpioni carnivori
suflați în galbena culoare a humei,
prin umbrele lăsate pe țesătura lui
de melcii lunecoşi şi grăbiți ai unei vieți parazitare.
Poate sunt chiar urmele mele
cernute de stelele cerului plumburiu încremenit.
Iar eu stau pe scaunul
cu spătar înalt ros de carii,
înflorit cu boboci de paltin
fisurați prin ploile ambițioase ce m-au udat.

III
Cine mă strigă dincolo de zidul tăcerii?
Ecouri prelungi mă-mpresoară.
Sunt doar propriu-mi trup și propria-mi voce
în această serenissimă singurătate.

Da, alteță singurătate,
luați loc împreună cu mine
pe tronul din fața zidului
și fiți sigură că
nobilele lui cărămizi vor sufoca,
chiar înainte de a debuta,
orice gând ce şi-ar dori
să se transforme în țipăt.

Privește iedera aceasta
ce totuşi în tăcere, dar vizibil,
se urcă pe zid.
O forță nevăzută o mână
pe suprafața aspră, golită de sens, a vieții.
E prevăzută cu urechi de clorofilă
sensibile la cenuşiul tern
al timpului de lângă mine;
nu poate fi numită nici ziuă, nici noapte.
Poate e tot o voce
pe care nu o pot cuprinde sunetele
şi rămâne în perimetrul privirii.

IV
Dincolo de zidul tăcerii, mă strigă cineva!
Da, doamnă regină tăcere,
zidul dumneavoastră
îmi sufocă posibilitatea regăsirii.
Sunteți absurdă, serenissimă doamnă,

dacă credeți că mă veți împiedica
în regăsirea mea de-a lungul și de-a latul
acestui zid nenorocit în care
ecoul e singurul lucru ce a mai rămas
din repetabilitatea clipelor mele.
Îndură-ți zidurile! păreți a-mi spune lasciv
cu tăcerea dumneavoastră.

Da, dincolo de zidul tăcerii mă strig,
cu adevărat am nevoie de mine.

Exersând starea de nefericire II

Am nefericirea dăltuită în suflet,
Fiecare din voi mă răstignește.
Nu pot să văd, să simt decât mâzga rece
A sufletelor voastre
Pe care încercați să o încălziți la rănile mele.

Nu simt lumina care vine din cer.
(Pare evident că Nitsche i-a ucis pe toți zeii)
Căci vălul aspru și întunecat al lucrurilor
Mă apasă.

Aș vrea să dărui iubirea mea prin faptele mele,
Chiar stâlpul din inima mea,
Da, simt că vă pierdeți în detaliile existenței simple
În ungherele perfide ale gândurilor simple
Lipsite de vlaga metafizică a esențelor.

Poemul lespezilor reci

Îngerul din mine a ațipit
pe lespezile reci ale vieții.

Ce contează încă o femeie în plus sau în minus
în hățișul straniu și rebel al sufletelor noastre?
Ce lumină ne poate călăuzi cărările
pe care se duc disputele nimicniciei?

Aș săruta tălpi de fecioară...

Refugiu în trupul timpului

Mă refugiez din când în când
în ridurile timpului,
găunoase ca niște vârtejuri
pulverizând clipe albe.
Valuri dese de mișcare simt primprejur,
apoasă e lumina ce încearcă
să străbată câmpul copilăriei mele,
pe jos sunt numai frunze,
iar toamna privește urcată
în copacii scheletici
printre degetele rare ale nimicului.

Aş vrea să fiu poet

Sorb câteodată din clepsidra dimineții
nisipul în care somnul meu s-a cristalizat.
Atunci, pe buza aurorei
ce capătă culoarea poruncilor genezei,
în acei milimetri de timp,
aș vrea să fiu poet.

Aș vrea să fiu poet,
să pot fura adâncimea apelor și întunericul nopții,
să le vâr într-un cuvânt necunoscut de nimeni
în vreo limbă pământeană.
Să adulmec verdele pastelat al câmpului în auroră
și pubisul unei frumoase fete de la țară
ieșite la pârâu să-și dea cu unda răcoroasă pe obraji
când primele raze sunt devorate de orizont.

Aș vrea să fiu poet,
să mă trezesc smulgând notele lui beethoven
din trupul destinului său
și să-mi rescriu un nou recviem
mai adânc decât cel ce ține în magnetismul său
ultima răsuflare a lui mozart.

Aș vrea să fiu poet,
să storc de cerneală cuvintele bolnave,

să-ți pot tatua pe inimă o flacără
ce-mi incendiază toate rugăciunile nopții
și-mi dă setea de tine, cea de negăsit.

Aș vrea să fiu poet,
să fur târâșul reptilelor agonisite în plapuma nopții
oferindu-l strategic morții în drumul ei pervers spre om,
întârziindu-i pentru fiecare din noi inexplicabila liturghie.

La timpul acesta de hoție,
aș vrea să fiu un simplu poet muritor
purtând în întrebări câțiva atomi din cenușa lui homer.

Carne pe carne

„Carnea învelește oasele
Și carnea caută
Ceva mai mult decât carnea”
Charles Bukowski

Trupul – Carne şi Semn
Transplantul de extaz
Lumea jucăriilor de carne

„Simt frânghiile cărnii grăbit cum se dezleagă,
Cătușele de oase slăbesc… și mă desferec.
Lumina nu-mi ajunge: vreau alta nouă,-ntreagă”
Vasile Voiculescu

Te-aș păstra în fiecare îmbrățișare
cum plugul păstrează primăvara în memoria ruginii.

Călătorie spre tine

Mă tem că te-ai săturat
în scoarța de humă, perfidă tainiță,
să adulmeci neîncetat.
Şi din lumină, fântână,
găsesc că pot să te comunic.

Eu sunt golul pe care ți l-ai dorit!

Proprietatea trupului

Ce înrobit mă simt, și pătimaș,
foc vedic ce altare devorez,
Carnivore gânduri cresc
ca tainice ulcioare de venin.
Țesute din rugină,
zăbrele de ferestre mă zidesc,
în vestiarul neînduplecat al timpului.

Sunt plaje sub picioare de femeie
ce pletele de unde își desface;
cu melcii mă-nfrățesc în letargie,
păşind nisipul auriu şi fin
pe care trec cometele de spumă.
Aştept un Dumnezeu cu fructe-n aripi,
palate să-mi clădească din tristețe,
în care să-mi aduc pretextele de viață.

Sunt singurul ce-a mai rămas din humă.

Geometria trupului

I
Arc peste curbura pământului,
acesta este trupul meu ce se încovoaie
sub fiecare întrebare.
Și plug poate fi,
rătăcit printre brazdele de cuget.
Ai desțelenit, oare, destinul, trupule?
mă găsesc întrebându-mă
în oglinda apelor stătătoare.
Argintul lor întreținut de cer
mă reflectă şi mă farmecă.
Şi pământul e precum un dor de plutire,
o cuşcă de steiuri
printre gratiile paralele ale pădurilor,
sau maluri de ape curbate toate în dimensiunea omului.

II
Am înțeles majestatea turnului din care privesc pământul!
E trupul meu.
Cărămizile lui roase de clasicism,
porțile lui romanice încărcate de ospitalitate,
zveltețea gotică a mișcărilor sale
în pluralitatea ogivelor,
foişoarele lui romantice prin care plutesc,
ca nişte divine umori, igrasiile sufletului.
Ce trufie în exuberanța lui eclectică

de a susține cerul cu şubredele-i scări de calciu!
Trupul meu împământenit în nisipurile mişcătoare ale nostalgiei
are o majestate pe care
fumurile gândurilor o acoperă;
doar noaptea, steaua lui polară
se așază în verticala locului
vestind tuturor magilor nașterea sa aristocratică în întrebare.

III
Cine poate să-mi caute trupul?
În ce vistierie?
Oare în chiar păienjenișul gândurilor mele?
Îl spulber cu brațele și
se regenerează cu forța disperării.
Îl caut în subsolul humei,
acolo unde apa primordială modelează,
prăpăstii și mirarea că
nu rămâne niciodată singur.
Oricând este o încrâncenare
în lupta lui cu viața,
apropierea poeziei de moarte
şi spațiile visului cu lucirile-i negre.
Prin el ard ruguri plantate
de o inchiziție stupidă,
tribunale eclesiastice ce nu mă pot îmbrățișa și iubi
niciodată, niciodată, niciodată.
Corb negru ce sunt pe meterezele turnului.

Carne și semn suntem cu toții
în criptica arheologie a trupului.

Învățătura iubitei

M-ai învățat, prietenă,
ce înseamnă să te cuibărești la sânul iubitului tău,
ce înseamnă să-i dai, regurgitată, hrana dragostei fizice
printre carnea fierbinte a buzelor și oțelul inoxidabil al danturii.
Să-i cobori în piept gâlgâitul cascadei
pe care se prăbușește siropul lipicios al beatitudinii.

Noaptea să-ți vopsească sânii
și brațele și gura
în indigoul neverosimil a unei metafizici rebele.

Simt pașii tăi călcându-mi inima,
și parfumul tălpilor tale micuțe
amorțindu-mi ființa.

Metafizica existenței în doi

Nu înțelegi nimic din metafizica existenței în doi,
când trupurile trebuie şă-şi împrumute epiderma
pentru a îngloba starea de fericire,
nimic din faptul că alături de mine viața se supune unui ritual
mai complex decât cel adus de mizeria unei zile oarecare,
când trupul conjunctural al timpului ne sufocă latent.
Ar trebui să pătrunzi starea de libertate
când a face dragoste este aproape acelaşi fapt cu a spune mi-e sete,
ba, mai mult, cu actul în sine al ridicării ulciorului
cu apă de izvor, adusă de la zeci de kilometri
din rana unei stânci şlefuite de Dumnezeu.
Cum aş putea, oare, să te învăț aceste dedesubturi ale unei existențe implicate?
Lumina ce călăuzeşte trupurile crispate într-o agonie specifică luptei cu neantul,
starea de grație ce ar trebui să coboare în ele în fiecare clipă a intimității,
volumul mistic al lui unu plus unu fac unu
pentru ca lumea să se desfacă precum buzele dornice într-un sărut?

Am învățat un lucru de la timpul trecut peste visele mele:
că-i greu unei femei să-i dai a înțelege metafizica existenței în doi
când trupurile trebuie să-şi împrumute epiderma
auzind de departe viitura unei stări pe care fiziologia
o numeşte atât de prozaic orgasm.

Transplantul de extaz

I
Cu ce argumente ne copleşim existența!
Ca niște bolnave boabe de grâu
aruncate în săracul hambar al trupului.
Luciri de drumuri sub alte stele polare,
şi câte şi mai câte lucruri despre
care credeam că nu mă exprimă.

II
Cu ce argumentăm noi
lunga animozitate a intimității,
când tragem peste trupuri
obositele haine de dragoste?
O rupere de ritmuri
nemaiîntâlnită pe tărâmul iubirii
și lașii care ne ies în cale înnodând poteci.
E un joc copilăresc sau chiar lumina,
sub forma unor îngeri liniari, ne ajută?

III
Trecem peste bariere
fără să ne spovedim în stânga și-n dreapta,
aici, pe o măsuță,
se foieşte o revistă cu zeci de rețete,
reclame, ca viața să ne pară mai uşoară,

foiletoane şi romane cu alte rețete,
cataloage în care gripa şi dragostea ocupă acelaşi podium.

IV
Speculăm somnul şi ne aruncăm în mişcare,
obosiți de atâta moarte încă înainte de naştere,
cilim, cilim,
vântul a spart geamurile,
a întors foile la alte pagini
pe care s-a depus rugina metalelor din noi,
alte rețete demult încercate și
trupurile noastre ce se apleacă
seduse peste ele.

Comunicare

M-ai înțeles greșit, iubito,
eu n-am vrut să fac din tine decât un pârâu
care să treacă peste albia mea,
poate un stindard al nopții și nesecat izvor
în care flăcările dragostei
să se vadă la mari depărtări.
N-am vrut să te înjosesc
cu poftele mele sălbatice,
dar tare mi-e sălbatică ființa
în această alergare
şi nu roşesc când mâinile te caută
în esența trupului tău,
când nările mi se plimbă în preajmă,
ba chiar în aureola de miros a pielii tale.
Ce tabele ai vrea să urmăresc
pentru a-ți descrie orbitele?
Oare sunt astronomi care să prevadă
fuga unei astfel de comete?
Femeia, o eternă descătușare
de probe pe arena dragostei.
Ce atâta trigonometrie,
atâtea sinusuri și cosinusuri?
atâtea unghiuri din care
lumea îți povestește că nu îți stă bine?
starea ta e alături de mine

când fierbi în ce ai mai dinamic,
poate chiar voința
trebuie să ți-o pui în mişcare,
pistoanele iubirii
să le faci să mă asculte.

Dar tu nu eşti o maşină, iubito,
tu eşti un râu sau poate
o cometă efemeră în prânzul vieții mele,

cred, într-adevăr, că m-ai înțeles greşit.

Debutul zilei

I
M-a trezit agonia nopții,
Şi zorile m-au prins prin paturi străine;
țipătul aspru al trenurilor de dimineață
înveşmântate în straiele fugii.
Cocoşi răguşiți prin grădini şi lumea
hipnotizată prin lumina pală a odăilor,
smulsă celor patruzecidevați,
parfumul dantelat al crematoriilor
în suspinul cerului înmugurit.

II
M-am trezit în desfrâul dimineții,
când sărutam buzele unei femei
și ceața îmi făcea semne
cu mâna de la fereastră;
ceaiul pus pe foc continua să suspine
iar zorile m-au prins prin cearceafuri străine.

III
Bolta gândurilor se adânceşte,
pare că fuge de mine
şi mă abandonează neantului.
E o durere în trăirile dimineții,
când clipele se îmbracă cu noi
şi ne îndeamnă spre noul chin al zilei.

IV
Soarele încă nu i-a permis luminii
să se dezlănțuie.
Se joacă doar în ferestre ca un câine în lanț.
În timp ce-mi tremură mâinile
și-mi arunc apă rece pe ochi,
tălpile goale mă frig și-o răceală cumplită
se furișează în corp.
Mănâncă pâinea asta neagră, iubitule!
Îmi zice fără să-și ridice privirea
din ochiurile ciorapilor trași pe picior.
Eu, abandonându-i gura,
mestec hulpav din codrul docil.
Fața de masă se umple de ora exactă.

V
Ziua trecută cade de pe calendar
într-un mod pedant și totuși voluptuos,
cu o grație pe care agonia dimineții
aproape trecute nu o mai poate prinde
în capcana sonoră a sirenelor.

Poem matinal

I
Dimineață caniculară.

Temperatura a dilatat știrile întinse pe felia eterului
până la dimensiunea nefastă a unui țipăt.
la tv ouăle se prăjesc pe capota unei mașini albastre
iar un baron local, cuprins de călduri, a violat o subretă
pe marginea domeniului său oferit de partid.

Eu merg cu picioarele prin oceanul debordant al ultimului vis
și zâmbesc în culoarea sutienului
atârnat pe un colț al sufletului tău.
îți ascult inima harnică prin omoplatul bronzat,
întins ca pielea unei tobe peste răsuflarea-ți tabagică,
și, necăzut în realitate,
sunt sugrumat de un gând straniu;
mă gândesc la dragoste.

te iubesc,

Deșteptătorul țiuie revoluționar.
te mai iubesc o dată cu voce tare.
Sună ca și când deschid o cutie de sardele.
Îmi faci un semn discret
cu buzele pline de resturile rujului ieftin

cules ieri de la un supermarket la modă.
mă zorești să te aduc la orgasm
și-mi spui bărbătește că nu mai e timp de sentimente
în aluatul cotidian al frustrărilor.

Dar eu vreau, mai întâi, să-ți sărut sânii,
cei ca două ghivece cu flori expuse soarelui
în balconul fierbinte al duplexului
și te rostogolesc spre mine.

S-a terminat.
mă simt adormit,
ca un vierme într-o rană
făcută de mușcătura nemiloasă a morții
într-un trup de soldat exilat în afganistan.
o rană călduță, suculentă,
în care se distilează atâtea principii
ce ne fură dreptul la zâmbet.

Pe alocuri trec relativitățile lui Einstein
Cu tot suspinul lor cosmologic
iar zânele bune din telenovelele știrilor
s-au instalat pe retina mea aprinzând
coafura vipurilor din topul marilor români.

Temperatura a dilatat știrile
în smârcul acestei cupole cenușii
ce se apleacă educativ peste sufletele noastre.

Îmi simt inima ca o cușcă în care se improvizează captivități.
Tot trupul meu e sclavul unui păpușar sinistru
Ce-mi bântuie viscerele și-mi aleargă prin suflet.
Gânduri nebune, ca niște aripi negre, îmi fac apologia suicidului.
Simt sforile acestui joc macabru trăgându-mi ființa
Într-o disperare pe care doar mormintele goale o cer.
Nu mă pot apleca peste lume
și dragostea mi-e smulsă din cușca inimii.
O mâzgă lichefiată, ca un ocean de urdori, plutește peste orizontul
Ce-l mai pot străbate ochii mei în rarele momente de luciditate.

Am căzut în mlaștina lumii
Și sigur nu mai pot fi un inocent.

Viața

Viața este așa, ca portul unei pălării.
Ți se potrivește sau nu ți se potrivește.
Fetrul ei negru, aspru sau moale – după caz –,
borurile largi sau dimpotrivă, înguste,
pe care curge
lava unei salive pline de înjurături,
pistoanele din recipientele răsuflării
ce-i mişcă picioruşele de reptilă,
frunzele copacilor ce-i cresc
în prelungirea ramurilor cardiace,
Zborul îngust, fin, liniar, al pleoapei obosite
şi alte jucării ce ne-o descriu
ca pe o pisică sălbatică
sau ca un zmeu de hârtie
ridicat în văzduh de mâna nesigură a unui copil.

Felul în care se naşte un om

Erau atâtea cuvinte de spus
despre felul în care se naşte un om,
zâmbetul ei atârnat cumva în rama ferestrei
printre zăbrelele ruginite, palid precum
torentul de frunze purtat de şuvoiul ploii,
şi eu, eu cel care îmi ridicam grijuliu pantalonii
să nu mi-i măture acesta,
apoi cele două despicături numite fese
printre care ţâşneau firele dese de iarbă,
şi senzaţia superbă a spermei eliberate,
lumile-n care-i vedeam abdomenul de animal
crescând precum o pâine pusă la dospit
înainte de a lua în primire jarul cuptorului,
în care drojdia era chiar suflarea Lui
pusă în propria-mi sământă cu atâta încăpăţânare,
urletul lupilor pe câmpia înrourată
şi urletul ei sub bisturiul ginecologului,
urletul sacru al unui nou răsărit
când lumina turbează sub forma unor broboane,
a unor protuberoze prin gerul toamnei
în care se mişcă un nou suflet
din cele aproape cinci miliarde,
pânze umflate de vântul dumnezeiesc
al naşterilor grele,
toate toamnele acelea geroase

adunate în abdomenul ei de animal
pe care căldura de viață îl face iubit,

şi multele cuvinte de spus
despre felul în care se naşte un om
pe care eu nu l-am cunoscut niciodată.

Eros 1

I
Cu o prăjină lungă
scutur pere parfumate
între sânii iubitei.
Edenul e plin de peri.
Mirosul lor crud e copleșitor.

II
Îți strâng părul în coadă
și-mi prind sufletul între firele sale
mai mult decât până la o nouă pieptănare.

III
Privirea curbă ca o cupolă limpede
peste rotunjimea ochilor tăi când mă săruți.
Mi-e greu să te zăresc în lumina plumburie
ce pică de la lună în jurul buzelor tale.

IV
A fructe de pădure îți miroase sufletul
când facem dragoste.

V
Ca un coș cu fructe viu colorate
și adânc mirositoare
sufletul tău stă pe palmele mele
pline de pofte nestăpânite.

Eros 2

Pielea ta, ca o măslină coaptă,
îmi așteaptă atingerea.
Văd amiaza din privirea ta
și-ți simt buzele ca niște păsări grăbite
ce zboară spre mine.
Mă aștern lângă trupul tău
ca o caldă, catifelată lumină
ce vrea să te dăruie penelului.

Ființa ta e vie lângă ființa mea,
sufletul tău e viu
numai după ce a făcut dragoste
cu sufletul meu.
Ți-am atins inima.
Trupul tău e viu
numai după ce a făcut dragoste
cu trupul meu.
Atunci am căutat timpul
în cămara afundă a nesfârșitului.

Inima ta
peste inima mea,
ca o țesătură de mătase aurie
între firele căreia s-au cuibărit
bucle de extaz.

Circumscrierea lumii

E timpul să înțeleg nefirescul din mine,
undele alunecoase ale naturii
ce mă învăluie ca niște cercuri,
hainele verzi ale clorofilei
ce s-a depus pe frunzele-mi.
Nişte lumini din gându-mi au pâlpâit în zare,
n-aş fi crezut că mă pot regăsi
așa de îndepărtat și totuși ubicuu,
lumea din afara mea nu mai există,
e un fel de paradă peste care
îmi trec doar gândurile,
totul arde în juru-mi ca într-un trup ponosit
pe care hainele de clorofilă, alunecoase,
au devenit unde audibile.
Din umbrele-mi devorate
se ridică mormane de jar,
mă părăseşte clopotul cerului tutelar în fugă,
singur sunt chiar prin lumea stelelor,
doar soarele se apropie de mine
şi-mi zâmbeşte.

Pot să-mi închipui
cât de mult m-am pierdut în lume
înțelegând nefirescul din mine,
înțelegând că sunt şi o risipire fără măsură
a materiei şi, poate, a luminii.

Zeule Pământ

I
Oare avem nevoie de oameni ca de temple?
Temple impure sădite în cenuşa vieţii…
E o împrăştiere în oasele tale, pământule, zeule,
și slujbe ți se seamănă în ritualul zilei.

II
În fiecare din noi e o firidă
în care îți depui miresmele,
ofranda câmpului înflorit,
şi vai de acela în firida căruia
păianjenii şi-au făcut cuib,
căci tu vei sădi în ea pulberi
adunate din picioarele nevoiaşe
ale caravanelor plecate spre inexistent.
Zeule, dormi, şi stâlpii din noi,
cupolele noastre,
cărările noastre mutilate de pluguri,
le cutremură vânturile vieții.
Spre noi îți înalți pe tipsii zeița de sare
zidită în plete cu aspre miresme.

III
Bucură-te, fecioară,
cel din zestrea ta se culcă în hainele mele,

stropii de viață sunt făuriți
pentru suflarea sa,
mustește din iarbă
truda ogoarelor ce vor să se ouă.
Noaptea ne prinde pe câmp
înarmați cu felinare,
înarmați cu „unde?”,
metafizică întrebare.
Suntem noi plutașii
pe amazoanele tale nedesțelenite?
Acum, cât ai vrea să ne chemi,
atâta parte-ți vom face,
căci forță e în noi să te reînviem întrutotul.
Încălzindu-ți măruntaiele,
vom face întinse grădini către soare.

IV
Închipuirea este ca scoarța unui copac
ce-i sprijină miezul
cu proptele de vânt.
Ea ne imploră s-o credem reală,
căci smulsă-i din febrele noastre muritoare.

Geniul clasic al iubirii

I
Ai venit înveşmântată în ziuă,
afrodită incertă de voluptate,
purtând lumina zorilor în jurul sânilor,
purpura rochiei țesută din august
în jurul coapselor-flăcări.
Picioare de vânt
(divin Boreas cel fără de casă)
întrupate de nimfe
prin temple de apă şi spumă.
Erai o zeiță cu plete de grâne
din care, la focul iubirii,
se cocea misterul plăcerii.

II
Te văd helenă răpită
în troia sufletului flămând,
războaie prin ani şi decenii
pe metereze de gând,
apostol al sensului;
ținând o făclie nestinsă de suflet,
sprijinind cu apoteoticu-ți trup dorințele mele,
ordine clasice, frontoane corintice
şi dorice parfumuri.

III
Învingător geniu al zborului,
leapădă-te de trup!

IV
De-ai alerga spre mine,
corabie-n furtună pe spuma de calcar,
precum buzele văduvei spre piatra funerară,
ca ploaia spre pământ,
te-aș păstra mistic în fiecare îmbrățișare,
cum plugul păstrează primăvara
în memoria ruginei.

V
Am început să te cred o flămândă de rouă.
Dimineața răsari în pustiul aşternutului meu,
sfinx şi himeră sădind pomi
printre dune de in.

M-am trezit în imponderabilitate,
cerşind poezie cuvintelor.

Aici e greul existenței fără tine!

Trecerea prin clepsidră

I
De ce trebuie să credem în respirație?
Cale regală cu mult nevăzut.
Noi o simțim în adâncuri țâşnind în ropote,
ploaie de viață.
Cer fără frunze.
Norii au plecat lăsând gaj orizontul.
Soarele-i furat de amiază.

Tu dormi, trup de nisip vârât în clepsidră,
organul de sticlă al vântului.
Precum o dună, te împlinește în forme furtuna,
și iată-te nepieritoare,
zidită în timp.

II
Stai și strivești rugăciuni,
foame sălbatică de furtuni.
Vântul să te spulbere toată,
ești inocentă și, desigur, bogată.
Trupul a dispărut în eter
odată cu briza furtunii prin sticla clepsidrei,
şi mâinile tale ridicate mă cer.
Timpul este o cântărire a noastră,
şi trupul este o cântărire a noastră,

amiază flămândă de trupuri,
un cimitir de lumină şi cerul fără frunze.

Iei lumină în palme.

Primăvara pieritoare o ridici spre ochi
bogată precum o clipă de dăruire.

Voi, aceşti suflători!

Cine credeţi c-ar putea cinsti masa voastră
dacă n-aţi pus pe ea duhul credinţei?
Oamenii toţi vor cărămizi să dureze cetăţi,
măcar un turn babel
risipit printre coperţile unei biblii
zace dărâmat ca să amintească viitorimii
de ce oamenii nu îşi mai vorbesc precum altădată,
de la buză la buză;
rupeţi pâinea şi vinul
dintre scoarţele acestor coperţi
roase de molii,
aşezaţi albe feţe de mese
şi pe ele câte mai câte bunătăţi;
pene din aripi de arhangheli, colorate, aurite,
linguri de lemn şi leagăne pentru copii, fusuri de tors.

Voi sunteţi beneficiarii praznicelor albastre
în care norii coboară împreună cu
vocea cea dintâi a lui Dumnezeu.

Cine mai poate crede că ceasurile
au un meşter bătrân care a dat forma timpului
ce se scurge ca un sirop condimentat
printre sufletele celor ce se trec?
Hrana aceasta pe care voi o devoraţi

se face sub chinul secundelor,
nu există cuiere în care
să punem aceste haine de humă,
poate doar tărâmul morții
ca un negru corn al abundenței plin de ouă de buhă.

Doar moartea este singura
care le văruie
o dată la sfârșit
de felinar.

Magicul trup al iubitei

Trupul iubitei, acesta-i universul unui artist.
Doar el și bolta rece a nopții
coborâtă peste ea,
iar visurile, convertite în idei, ca nişte stâlpi
ce susțin cerul şi lumea pasiunilor sale.
Fiecare iubire poartă parfumul unic al unui trup,
Îngână săgetata amantă a luminii.

Din care tărâm coboară această femeie?
Poate doar din tărâmul frumuseții.
Vântul iubirii îi uscă pletele şi rozul ei
proaspăt îi sidefează buzele.
În fiecare mişcare adie o muzică,
ca nişte clopoței parcă-i pluteşte vocea.

Linişte atâta, încât din ea îmi pare
că țâșnesc fântâni de tihnă, spune poetul.
Sunt doar sânii iubitei mele
sub sidefata curbură a zâmbetului ei.

Un unic trup zidit din voluptate,
pe alocuri înfrunzit de prospețime,
şi poate fructele iluzii se dezvoltă
prin carnea aceea trandafirie.
Cununi cu flori de câmp, precum izvoare,
pleacă din plete-i și totul s-a copt.

Canalele soartei

E ora la care, într-adevăr, simt
cum plugul sorții își trage prin trupu-mi brazdele
cu durerile acute ale naşterii,
sămânța nenorocului s-o pună
în întunecatul meu lut,
jerbe de sânge, precum spice roșiatice,
țâșnesc din pretutindenea ființei mele,
şi soarele s-a copleşit cu o duhoare inumană.

Doar iubirea pare a mă sprijini.
Şi, totuşi, ea e cea care mă răneşte.
Nicio oază în acest deşert
în care acoperitor e doar nisipul morții.
Înhămat sunt la plugul destinului.
Edecar, pe acest fluviu fără izbânzi,
trag de frânghiile de rumeguș ale timpului
şi gonesc prin mine ca prin nişte
imense şi incontrolabile spații vide.
Sunt frânt pe o cruce de fum,
pironit în orgoliile lumești.

Dacă nu te-aș iubi, aș crede
că lumea-i un bazar gratuit,
împestrițat de mărunțişuri sărace în spirit.
Aş crede că lumea-i un umbrar
sub care loc au doar cei nesimțitori,
eu rămânând sub arşița incertului viitor.

Există un mister în care mă plămădesc,
sau doar simțurile mele bolnave
reflectă lumea într-o oglindă falsă?
Căzute din cer pietre nenumărate
se adună în jurul meu.
Pietre funerare pe care
orice epitaf e de prisos,
şlefuite în mistica lor cădere şi îngropate de
brazdele nemilosului plug în trupu-mi.

Doar iubirea e cea care nenoroceşte
sub falsa şi iluzoria otravă a fericirii,
când canalele pe care noi doi ne strecurăm
înfundate sunt de mâlul unei sorți prohibite.
Cine ți-ar mai putea desface cosițele,
în barca faraonică a timpului,
decât tremurândele mele degete?
Aurul din ele, furat soarelui,
să-l împletească în lungi funii
pentru a strânge în captivitate sărutul.

Dacă ai putea înțelege iubirea
în aceeași cadență cu mine,
nu ar fi stea de pe cer
prin care să nu comunicăm
și nici rouă pe trupul dimineții
pe care să nu o convertim
în elixir.

Parabola amiezii

Cum tăinuim în fiecare din noi adevărul,
Apoi privim peste câmpii.
Amiaza ne pare coborâtă în poala pământului.
Ducem mâinile la frunte ca într-o îmbrățișare a minții
Năpădiți cu râurile de ziuă ce intră pe ferestre.

Adevărul este oprirea în loc a liniștii.
Când doar lumina botează sufletele noastre.
Atunci privim amiaza coborâtă în poala pământului
Și grâul ce o ridică încet de pe holde în creșterea sa.
Amiaza e cerul ce a luat trupul brazdei
Și bogat slujește adevărului nostru.
Pâinea se va coace ostenită de creștere.

Și ne hrănim cu ea prin vitraliile vieții,
Trupurile noastre de sticlă slobod adevărul să-l lase.
Câmpul tot pare o catedrală unde lumina se sfârșește
Doar pentru a renaște într-o altă amiază.
Stâlpii săi suntem noi, bogați în aduceri aminte.
Atunci ne aplecăm urechea și auzim pământul cum fierbe,
Iarba udă de zori cum se foiește sub șuierul coasei.
Neînduraţi luptători hăcuim pe ogoare.
Țarinile ispitite de soare se dezbracă.

Și noi, în miezul adevărului de amiază,
Simțim grâul ce ridică în creșterea sa cerul de pe holde.

Dorință

I
Te-aș păstra în fiecare îmbrățișare
cum plugul păstrează primăvara în memoria ruginei.

II
Ai venit înveşmântată în ziuă,
cu lumina zorilor în jurul sânilor,
purpura rochiei țesută din august
în jurul coapselor flăcări.

III
Eu – corabie-n furtună pe spuma de calcar,
vânăt,
precum buzele văduvei pe piatră,
pe piatra funerară.

Armura nostalgiei

Departe, în fundul dimineții,
Regăsesc ulcica fierbinte cu lapte,
Împinsă pe ștergar de bunici.

Petecele cerului, în albastrul umed al luncilor
Văzute prin crucea ferestrei.

Cocori nemiloși chinuind primăvara în țipete
Și muguri plesniți în palmele verzi ale viei.

Cimitir

I
Ce forțe şi ce gânduri!
Letargice puseuri de coronițe-albastre.
Stau băncile de oase numite cimitire,
monezile de suflet sub asprele talazuri de ruine
vânzându-şi huma grasă,
pe tobogan de turle peregrinează către stele.

II
Divinul troc al vorbei, al duhului şi-al sfadei,
aicea se închină în sorbul tăcerii.
Doar zgomotele cailor ce pasc în jur iarba rănită
de coastele țâșnite din adâncuri.

III
Sunt oamenii ce vor să se mai nască o dată
din huma negricioasă
pe care-o cumpărară cu truda răsuflării.
Bărbații descărnați cu pletele cernite, lipite de cochilii.
femeile schelete cu coapse de calcar
cântând deșertăciunea în coruri virtuale.

IV
Aicea se adună toți pelerinii vieții
vânzându-şi nemuririi carnea în piețele de cripte.
Negoț de viziune, comerț de largi speranțe.
şi pleacă pe corăbii în drumuri subpământe
cu focuri Elm pe vele și găuri sub sprâncene.

Vitrina cu umbre

Ver Sacra – Predare la Steaua Polară
Anluminuri, Anamorfoze și alte reverii

„Materia brută m-a ținut întotdeauna închis într-un prizonierat ce se lovea dureros de pereții ei și perpetua în mine, fără sens, bizara aventura de a fi om”
„Îmi imaginam, de pildă – și asta ca un repertoriu corect al lumii – lanțul tuturor umbrelor de pe pământ, ciudata și fantastica lume ce doarme la picioarele vieții.”
„Umbrele vapoarelor alunecând pe mare, umbre instabile și acvatice ca niște tristeți ce vin și trec, lunecând peste spume.
Umbrele păsărilor care zboară, ca niște păsări negre venite din fundul țărânii, dintr-un sumbru acvarium.
Și umbra solitară, pierdută undeva în spațiu, a rotundei noastre planete…”

Max Blecher

Creste de calcar și pomi întomniți,
iarbă de piatră, înaltă, tocită.
Veniți animale ca să mirosiți
veșnicia tărcată și mută!

Vară secetoasă

Fierbinte a fost vara asta nemuritoare,
pulbere şi sete prin pahare.
Verdele chinuit, în cuptorul de zări a pălit.
E o lumină insuportabilă în soare.
Zeii se sufocă în paradis.
Noroc cu pământul ăsta suficient de mare!
Trebuie înadins să ne pierdem în seară,
să aşteptăm revărsarea vieții spre toamnă iară.
În verdele frunzelor se sufocă strugurii,
în armura cămăşilor mor.
Vara aurie se cerne nemilos din cer.
E-n această căldură atâta mister
că pomii de coajă vor să se dezbrace.
Însăşi noaptea de căldura zilei se coace
şi fiecare arbore-i o cruce,
avortul coacerii pe ea îl duce.
Râul, înghețat pompier în neființă,
urcându-se pe aripile morții la cer,
a hrănit a nisipului albiei dorință.
Atâta lumină s-a cernut din paradis!
Gelos pe pământ
cerul vrea să-l transforme-n abis.
Zeii şi-au mutat salvele de mituri
în alte asfințituri.

Și am rămas în cuptoarele lumii pustii,
înghițiți cu lumină de vii.
Doar spiritele au călătorit mâniate
spre asfințiturile miturilor refugiate.

Reveria albă

I
Ce mamă aduce iarna pe lume,
când peste neliniștea mea zăpada își pune?
Vânturile bat precum clopotele,
înveșmântând în alb relele.
Precum clopotele într-un sat,
vânturile bat,
și peste câmpie, această mamă, zămislește îndesat agonie.

II
Podoabele gerului se lasă deconspirate,
Un frig pătrunde tainic în noi,
cu răsuflările tăiate,
realizăm că suntem cu desăvârşire goi.

III
Să luminăm poemele ce la focul căminului vrem a le scrie
şi toate câte ne seduc să prindă contur,
aruncăm cu lumina zăpezii ce ne reînvie
gustul pentru vis, perle şi huzur.

IV
Stăm înfofoliți şi iarna ne priveşte
pe fereastră,
în cumsecădenia noastră semiburgheză cuminecați,

dezveliţi, amorţiţi, aruncaţi.
În călimări au înflorit poemele,
căci sufletul le-a împrumutat din zorile lui.
Prin talere aburinde plutesc,
şi-n arome de toropeală se dezvăluie.

V

Iarna, imensă pagodă, ne văruie.
Ceasurile nude stăruie
în aceeaşi culoare a gerului,
alba insomnie a misterului.

Peisaj citadin în dimineață cețoasă

Acest oraș monoton în care
doar frigul pătrunde prin porți
în ceremonii triumfale
sugrumând prin minuscule piețe
cele câteva catedrale.
Mașinile înfofolite în ceață
se agață disperate de drum,
se agață disperate de viață,
se agață disperate de fum.
Am un tremur şi o neputință,
de jur-împrejur cu tristețe sunt înconjurat,
împăcat m-aş dori şi neîmpăcat.
Par împlinit în nesăbuință,
fiecare gând mă răpește cotidianului.
În tot e un zbucium și e o lentoare
transformată fin în savoare.
Mass-media ne inundă secundă de secundă,
cuvânt prin cuvânt și frază cu frază,
frigul pătrunde în pleduri de zăpadă
în acest oraș monoton
cu porțile acoperite de vise,
cu turlele catedralelor orientate spre orizont,
în care trupul şi mai ales sufletul meu pierise.

Imn de ziua ta

> Timpul-fluviu se înfățișează ca un mediu, în care se scurge, fără posibilități de alterare, o permanentă substanță.”
>
> Lucian Blaga

I

De ziua ta, râule, ți-am împrospătat malurile cu pietre
și suferința am pus-o în undele tale, ca prin forța ei
să te scoată din incriminare și inerție.
N-am ținut seama că vei traversa o câmpie
îndreptând spre rădăcinile holdelor greutățile mele.
Oricum, sortite-s jertfei la ziua secerişului şi
suferința înmormântată-n ele se va purifica în mistica ostiei.

II

Râule, n-am ținut seama de peştii tăi,
de racii tăi,
de melcii tăi, de şerpii sau de broaştele tale,
copiii tăi pe care-i ocroteşti;
gâzele, turmele de fluturi şi libelule,
mirifice țesături de suflare.
Alături de crucea lor lichidă
vor purta şi chinul meu
ca pe o binecuvântare
strămutată din suflet de om
în fiecare din trăirile lor.

III
N-am ținut cont de femeile
ce vin să spele rufe pe malul tău,
(picioarele lor goale, muncite, ce te inundă, sânii lor mari, fertili,
ce se adapă în susurul tău,
zâmbetul lor ofilit, purtat
de lumină în trupu-ți)
fiindcă durerea mea
este o povară ce le poate fi
pe nesimțite împărțită între atâtea altele.
Însăşi nevoia lor de apele tale
este o suferință a vieții
şi o dependență chinuitoare de matca ta.

IV
N-am ținut seama de animalele
ce vin să se adape, destinul lor
oricum este pecetluit
şi suferința le înțelepțeşte;
turme de oi, vite, asini şi cai însetați
sub faldurile biciului.
Toți vor bea o mică parte din suferința mea
şi mă voi găsi câte puțin, ca o infecție,
în fiecare.

V
Doar eternitatea mării
am înțeles-o şi respectat-o.

Ea îți soarbe trupul lichid
în fiece moment și nu știu în care din zile
te va seca odată cu mine, râule,
odată cu mine neputinciosul,
însetatul după aruncatele suferințe.

Ascensiune

I
Cerul pe munte se pune.
În accepțiunea timpului,
zilele supuse fecioare,
poartă frontonul norilor ca pe o iluzie.
Aici cerul a ucis păsările.
Chiar stâncile sugrumate de ger
părăsite-s de viață.
Doar bocetul vântului trăieşte.

II
Lăsați celor intoxicați de câmpuri
iluzia găsirii pietrelor prețioase.
Să trăieşti în consistența altitudinii,
lumini să coboare de pe piscuri
precum animalele rănite.
Eşti ridicat în zborul tău
de o portanță stranie,
piscuri pribege, văruite şi palide,
te aşteaptă precum un soi de moarte.

III
Haina o închei şi totuşi n-ai trup;
o astenie ce te cuprinde la răstimpuri.
Văile cad, înmugurite de steiuri,

în albii de hăuri gata pregătite.
Ceața stăruie în poale
ascunzând această cale.
Urc şi mă simt mai puternic,
cernitele ziduri de granit
le las undeva în
abis.

IV

Simt cum bat sub zăpadă clopotele pământului,
nenumărații vulcani ce vor să-și părăsească temnițele de gravitație,
unde o apoteoză doar de mine ştiută
oficiază în trupurile de cremene.
Timp n-am nici măcar pentru moarte.

V

Aici, pe sub cetini de umbre,
simt cum mă învăluie,
undeva în zare
pe zveltele coloane ale piscurilor,
caseta cu cer.

Apropierea de sete

I
În miezul unei zile însetate
am să-mi plantez cămila moștenită
din o mie și una de nopți,
pe nisipul fierbinte al amiezii sale
unde doar corurile fetelor morgana
mai au forța impactului
cu sfânta realitate.

II
În chiar aripile unei zile însetate
am să înțeleg zborul în apropierea soarelui,
când lumina, din aliat, devine duşman
şi spulberă viața ca pe o epavă,
descătuşându-i moleculele rebele
în virtutea unui blestem numit respirație.

III
Cine ar mai putea să mă înțeleagă?
Să-mi înțeleagă într-adevăr
apropierea de sete,
fuga disperată după adevărul fântânilor
şi copleşitoarea lor verticalitate,
asemănătoare cu cea a razelor?
Să-mi înțeleagă putința desnădejdii

și a disperării,
când glasul mi se stinge puțin câte puțin,
și nimic nu m-ar mai îndemna la drum?!!

IV

Cine poate fi această grădină numită ziuă,
stăpână peste sete și ploi?
Un curcubeu gonit din teritoriile sale
odată cu legămintele lui
în miezul unei fântâni însetate.

Anamorfoze

I
Câteva linii şerpuitoare
şi tot nisipul lumii
încape în linia orizontului.
Câteva suflete neliniştite
și tot misterul lumii
încape în lungimea unui zâmbet.

II
Obosit sunt în noaptea asta,
patimile mi se adună șuvoaie
și fug spre livezi să ude verdeața respirației;
vorbele, la fel de obosite precum lacrimile,
îmi plutesc între dinți.
Doar cu mintea mă găsesc aproape de prieteni,
în perimetrul acesta al anamorfozelor
mă văd alungit şi jignit de lumină,
împărtăşit câtorva umbre neliniştite.

III
Zâmbiți, voi, frații mei!
Sunteți anotimpuri ce-mi oferiți rugina
castă a comorilor arheologice de pretutindeni
pe care nici măcar timpul nu ni le dăruie.
Nu şovăiți să zâmbiți din adâncimile voastre,

de unde viața aşa de rar se vede,
sunteți doar câteva linii şerpuitoare.

IV
O femeie astăzi mi-a surâs,
și din splendoarea aceasta țâșnește iubirea.
Mă îmbrățișa doar cu privirea.
Am apropiat-o de altarul trupului meu.
Eram într-un pat vechi, cu tăblii de nuc,
în care zvâcneau încă inimile lui vegetale.
Acolo i-am văzut zâmbetul,
picioarele-i erau ferme şi pline de mers,
doar şoaptele mele, împresurate de surâsul ei,
generau organice anamorfoze.

Puritatea dimineții

I
Te-am întrebat dacă pot
să te asemăn cu dimineața,
căci dimineața este neprihănită.
Seara aducem în aşternuturile noastre
mizeriile zilei.
Zâmbetul tău mi-a colorat
un răspuns îndoielnic.

II
Creşteai ca iarba în gliile țarinei
prin odăile mele.
Albele mele odăi te primeau
cu puritatea iubirii de casă.
Îmi plăcea să te ştiu şi să te degust voioasă,
ocolită de virtutea bătrâneții.

III
Eu, stâlp, stăteam la mijloc de drumuri,
trupu-mi curgea pe lângă mine.
Neputincios eram în a-l prinde.
Acesta e timpul, mi-ai zis, rămuroaso,
căci dezmierdându-te îți slăveam trupul
și tu rămâneai părăsită la alte răspântii.

IV
Cine suntem noi? ne-am întrebat înfiorați
fiecare în gând și pe cont propriu.
Trupurile topite-s în varnița vremii
ca nişte frunze plăpânde în baia de rugină a toamnei.
Moartea aşteaptă să cadă
precum o lepră sau precum un fruct?
Briza morții o purtăm
de când am început a număra,
de când am început a ne iubi.

V
Frumusețea e trunchiul, mi-ai amintit.
Tăria magicei coroane gătite în dimineață.
Vântul clatină frunzele într-o negare continuă.
Dar seara când vine unde o să fiu?
Vei vrea să zăreşti o altă dimineață, pomule?

VI
Ciudată trebuie să fie seara bătrâneții,
atunci când stai la răspântie
și-ți cade lumina în creștet!
Seara bătrâneții e seara dimineții!

Anluminuri cu toamnă

I
În ziua mierii,
dealurile domoale îmbracă prin frunze
aroma stupilor,
și fiecare gâză e o albină,
călătoare harnică, purtând nesfârșitul
de la un capăt la altul al toamnei.

II
Creste de calcar și pomi întomniți,
iarbă de piatră, înaltă, tocită.
Veniți, animale, ca să mirosiți
veşnicia tărcată şi mută.

III
Frunze căzute în smârcuri,
trufia naturii răpuse,
aur, platină, argint?
echipamentul arborilor suflat de vânturi.
Asta e toamna!
Liniştea patriarhală a nopții,
albul cucutei sorbite,
ciucuri de iarbă aliniați de brizele aurorei,
ferestre la case închise,
vopsite în roșu,
lumina chinuită prin stropii de ploaie.

IV
Acoperă-te cu tine,
acoperă-te cu somnul,
acoperă-te cu moartea,
astfel vei găsi poarta spre toamnă.
Însăşi moartea şi somnul şi tu
sunteți o nucă;
în dantelele miezului se află adevărul.

Sufletul meu face parte
din stirpea cărnii toamnei.

Dincolo de mirare

I
Înveșmântat în moarte,
țipătul baroc al bâtlanilor
peste cartografia lagunei,
clopote ale tristeții în catedrale de trestii
crescute printre lespezi de mâl
anghile cu aripi prin albastrul de prusia
în pete depus ca o corodare a mării.
Luminile s-au sufocat în lichidul disperării
și concretețea stelelor ucigașe se apropie,
susură izvoare incerte peste ruine,
un punct din care ar începe o discuție,
discreția melcilor întreținuți la discreție
prin fine parfumuri carnivore,
firme de mâl în acest oraş mort
contopit cu mirarea,
şi un salt al tuturor în ochii mei.

II
Cine înțelege puterea de seducție
a clasicismului răspândit prin arhitectura cavourilor?
Liniile lui calcaroase
dispuse în suava țesătură a melancoliei,
şi petele de rugină
alăptate de timpul încărunțit?

Capete de zei fără zâmbete
și venusuri fără membre
țâșnind dintre mușuroaiele de cărămizi,
șantiere arheologice decopertând
elipticele legi ale compoziției,
albul peren peste care altădată
marmora își cerea dreptul la culoare,
și melcii prin care Arhimede
ridica apa în mitologie.
Trebuie să asistăm
la această redimensionare a clasicismului,
la reformarea acusticii
amfiteatrului din Epidaur,
fiindcă tot suntem în sufletul nostru greci
și purtăm falduri în valurile privirilor!

III
Asociați liniștea cu mătasea chinezească,
inumană asociație, și totuși
din pudra aceasta
ne privesc doi ochi carnivori,
picturi surealiste sub cercurile de albastru
ce semnifică cerul.

Şi astfel mă caut în mormane prolixe de vise.
Filoanele adânci ale coşmarurilor
mă împachetează în mâzga fluidă a verbului a fi.
În fiecare zi creşte în mine o dimensiune
pe care nu o pot exprima!

Deltă metafizică

Tânăr de tot,
și vara ca o luntre
prin canalele speranței.
Plutaș sunt pe aurul acestor unde efemere,
jilave şi cu atât mai intime,
încât mă scaldă pe de-a-ntregul;
Maluri par a nu exista
și pun sub semnul întrebării
rigiditatea lucirii de ape,
reflexele ei halucinante adesea.

Oare să fie o mare?
Un ocean cuprins în picătura unei întrebări?
Căci țărmul departe îmi pare
şi poate chiar inexistent.
Vâslesc apoi ca un nuntaş anonim
spre peticele de ceață.

Da, zeci de insule abundă
în perimetrul acesta al speranței,
al sugestiei pure,
minunate cochilii de țărm mi se dezvăluie
precum nişte droguri şi
ceară n-am să-mi torn în urechi,
cântecul acestor trupuri
suspendate în apele străine
să nu mă farmece.

Ținutul cailor roşii

În nişte ținuturi sălbatice,
aievea, caii aleargă pe câmpurile roșii
căci au mult mai multe picioare decât imaginația.
Zorile sângerii îi prind de mult în fugă
ieşiți din grajdurile de granit ale unui vis.
Se rotesc înnebunitor, amețitor,
prin sumedenia de pajişti
luminate haotic de un soare arogant şi perfid.
Sânge e peste tot căci doar el colorează
lumea și caii în roz.
Coamele roșii în vântul ținutului sălbatic
și copitele sângerii îmi amintesc de pulsul
sângelui prin grotele unui corp chinuit
crucificat adesea pe o lingură.
Doar zgomotele se aud undeva înfundat
ca şi când n-ar fi sunete,
ci doar o pipăire de-a lungul gâtului şi urechii.
Rar caii mă simt şi se opresc din zbor,
adulmecă cu rănile lor argintii
spuma trupului meu transpirat şi nechează.

Zeii îmi spun că pot înfrunta privirea aprigului grăjdar.
Ce dracu ne-a apucat să cântăm durerile lumii
când e atâta bucurie azvârlită prin spațiu şi
la îndemâna fiecăruia e doar s-o privească?

Reverie

I
„Ordin de zi pe unitatea de viață:
păstrați celula!”
Niciodată în viață să nu-ți refuzi o dragoste.
Este o crimă împotriva umanității.

II
Lupta s-a terminat nedecisă
pe câmpia de flăcări răpusă.

III
Când luminile se sting
şi moțăi alene în balansoar,
cartea mi se coboară pe genunchi iar.
Sunt ațipit.
Păcura serii la tejgheaua nopții a venit
şi-n umbra ei văd scene din zohar.
Socluri de statui ridic prin vis
înveșmântând bogatul paradis
cu iconoclaste imagini de filozofi.

IV
Patimă și carne
La ora în care nisipul întregii plaje
se scurge în clepsidra trupului tău.

Noaptea

Noaptea stelele sclipesc şi sunt mai albastre,
Trupul nostru pare făcut din materia
şi energia acestor astre.

Roiesc pe boltă arzând până în dimineață,
Ne pătimim să scoatem din vise fărâme de viață.

Diavolii trupurilor ne muncesc în aşternuturi,
Ne împrumutăm ființa unul altuia prin săruturi.

Fiecare îmbrățişare e un act de magie
pentru a putea susține stelele ca pe noi să nu vie.

Şi sânii tăi înfiorați, stâlpi ce mă sprijină în căderea abisului,
Trupul tău are ceva din seva grădinii paradisului.

Fructul cunoaşterii şi al adevărului l-am lepădat,
Singură esența se converteşte-n păcat.

Evaziune în melancolie

I
Ce mult mi-ar plăcea să te cred un fluture
tăinuind noaptea cu aripile tale,
în zborul uşor planat
al tenebrelor ce o anunță,
să-ți simt prezența, efemeră totuşi,
şi să te dărui misterelor încarcerate în zbor.
Apleci peste mine cortina de vis a vieții tale,
suspinele toate vărsate în focul inimii,
(căci şemineul arde pe îndelete
fie şi numai în imaginația mea)
perdeaua fierbinte a cărnii tale ce
îmi ascunde lumina vie a sufletului.
Îmbălsămat în dorinți,
cumpănind momente întregi eternitatea,
stau aplecat peste maşina de scris.
Aruncând peste mine
cortina de vis a unicei tale vieți,
precum un extaz
trebuincios luminii în aprindere,
ard în cădere pe rugul vieții tale,
condamnat neputincios la mişcare şi pier.

II
Ești un psalm zburător, magic îți invoc zborul;
Fluture albastru cu ochi de mărgean,

mic, fragil, subțire, eşti o fericire,
o eternitate aş vrea să te am.
Şi câte din tine nu se cer cunoscute,
atlase in folio cu trupul tău o să editez,
în tine există încorporată noțiunea de miez.
Literele tale aurite,
înțelesuri la ureche şoptite,
valuri întregi de miresme vocale,
șiruri matematice ideale.

Fluture albastru, mic, gingaș și trist,
înțelegi tu soarta mea de alchimist?
Înțelegi că timpul a-l gusta mi-e greu,
de nu-mi culc privirea în polenul tău?

Orașul

Stau aplecat peste oraș
ca peste un prunc somnolent, avortat.
Sau ca peste un deal erodat de furtuni,
și de ploi,
susținut de doi îngeri închipuiți
în clarobscur pictural.
Pe umerii lor, goi,
stă orașul cu sufletele goale și ele,
adunate, spălate,
depănate de mintea însetată
a locuitorilor săi.

Doi arhangheli tăcuți, cu umerii goi,
în care catifeaua divină a cărnii lor a fost roasă.
În pâlcuri, duhoarea sacră, poroasă,
se lasă purtată de vântul sinucigaș al serii,
în aerul profan al primăverii
închipuite de privitor,
un vopsitor, un zugrav calic
pripășit prin veșnicie,
prin această primărie a timpului nostru astral.
Nealintat de metalicul destin,
coroziv,
venin,
aspru, împuținat, cu sufletele chinuite

ale orășenilor amestecat.
Un lut puturos în care chiar și Dumnezeu
ar fi refuzat să-și arunce suflarea,
cenzurându-Și chemarea de a da
chip propriului Chip.

Stau aplecat peste oraș
ca peste un câmp cu ciulini creionat.
La coșul de gunoi al tranziției aruncat
de chiar indiferența noastră.
Peste oraș stau aplecat, cu imaginația mea
adulmecând la răstimpuri
purpuriul miros de hazna.
Orașul, precum un petic pus peste conștiința-mi,
s-ar zice că el a hrănit, afurisit,
stindardul celor câtorva
decenii aspre în care m-am ratat.

O pâclă difuză îmi prezintă
străzile sale murdare.
Totul pare impregnat cu rahat.
Simt mirosul de mortar al zidurilor puturoase
agățat de haina pământului aspru și barbar.
Pe o poliță, Dumnezeu prinde chip de olar,
printre exponatele acestui târg cetățenesc,
unde alături de moarte
negustorii în pierdere scâncesc.
Gustul solului elaborat

pe terenurile fostelor iaseuri,
în care farsele bufonilor săi
s-au împletit cu speranțele noastre,
ale celor aplecați peste zidurile sale morbide
și veșnic asediate de foame.
Și-n mintea cărora călătoresc doar visele
mititeilor perpeliți la grătar.
Fiecare concesie este o speranță
de îmbunătățire a vieții,
spusă cu ardoare pe posturile de radio
ale orașului ce salivează,
în mișcarea hertziană a undelor sale, acida putoare.
Este o invitație la cină și la culcare.
Din mocirla pompoasă trebuie să răsară
majestuoasa floare a smârcurilor citadine
ce ține în chingi aurite conștiința „de bine”.

Câțiva bulgări de viață
forfotesc fluorescenți prin aplecata mea față.
Sunt umbrele cetățenești ce respiră
aceeași transpirație și greață.
Afurisit oraș construit în totalitate din negație.
Tu mă negi pe mine așa cum și eu te neg,
luând amândoi liftul spre infern.
Ești un copil avortat
pe o punte din bârne de timp înțânată,
modelată-n tensiunea țipătoare
a unor țâțe de fată.

O iluzorie coloană
ce ține deasupra un cer iluzoriu
în care par sculptate cerințele noastre
precum niște zâne albastre
cu sânii lăptoși, vulve viguroase
și albeață la ochi,
măsluind morala ce coboară-n cetate
prin instalațiile conștiințelor proaspăt montate,
prin robinetele nichelate cu forme feminine,
lascive, ce întregesc toată conductăraia
ducând țipetele mele pe fiecare masă
în căni din aleasă sticlă strălucitoare
în care se reflectă, arareori,
câte o picătură din soare.
Din soarele cotidian atât de îndepărtat
el însuși ținut cu forța într-un țarc de păcat.
El însuși chinuit și astfel obligat
să-și prăvălească întunecata lumină
peste osemintele bătrânului oraș avortat
peste care neînțelesul astru al zilei
s-a pișat cu amurguri
și clarobscururi fugare –
himere lascive magnetizate din soare.

Cănile cu acest astral foc stau pe masă,
în fiecare casă oferind o minimă speranță
de supraviețuire.
Orașul ca un vraci ne amorțește,

o anestezie generală cuprinde
umbra conștiințelor
pe zidurile lui spânzurate
în care-și plantează puterea persuasivă, dibaci.
Orașul e ca o spălătorie
în care murdăria tuturor apare captată,
parfumată, neutralizată și scursă-n privată.
Orașul ca o latrină, lată, încăpătoare,
în care fiecare-și face porția
cât se poate mai mare.
Soarele pătrunde prin micile sale ferestre
în rafale
generând furtuni paralele în armonie
cu întunecatele zăbrele
ce ne pândesc trupurile și mințile înlănțuite
și de mocirla poftelor vulgare hărțuite.
L-am putea asemăna și cu un bordel
pe meterezele căruia
florile de colț ivite arar pier.
În fiecare cărămidă ce-l întremează
respiră o prostituată flămândă al cărei libido
la circuitul natalității veghează.

II
Prin oraș trece un convoi.
Bulbucate, oficialitățile s-au predat
unui fel de desfrâu.
Totul curge asupra străzilor precum un râu

umflat de ploile acide ale toamnei.
Par legendare fețele acestea seduse
de lumina bolnavă,
înconjurate de alte fețe ieșite în grabă.
Se văd câteva capete de cunoscuți miniștri
arcuite sub greaua povară a patriei restante.
În preajma lor privirile gestante
ale celor ce fac ordine
și gesticulează
trecându-și pe brațe timpul în grabă
ca un prețios trofeu devalorizat
pe o puturoasă tarabă.
„Viața asta e un căcat”, mărturisesc unii.
E un desfrâu aproape mistic
în gestica cu care
ei anulează orice putință de întrebare
pe care trotuarele proaspăt măturate
le poartă în mintea celor ce
exploatează în silă viitorul.
Edili psihopați cioplesc cu toporul
fețele proaspăt tencuite ale străzilor,
precum și copilăria acidă
a pruncilor născuți prin maternitățile cetății.
Nimic nu pare să aibă viitor
între aceste forme cioplite de topor.
Doar țipetele micuților proaspăt mutilate
au aruncat maternitatea pe spate,
și stă într-o rână, fragilă, aplecată,

suflând mortuar
peste natalitatea prin registre fals masturbată.
Găunoase până la o teribilă expresie
se află amestecate
răsuflările celor buni cu ale celor răi,
modelate în același aluat diluat
în ceara imoralității,
a perversiunii,

rahat.

Prin oraș trece un convoi oficial,
ca un șarpe presupus înțelept.
Pline de flori se arată balcoanele
țâșnite dintre zidurile cu urâțenie mânjite.
Forfota ce-i înconjoară pe protagoniști
deține misterul inexpresiv al morții.
Craniile acestea bătrâne
susțin arsenalul secret al sorții tuturor,
o spaimă ce din banalul albastru al cerurilor
îi înconjoară,
pe toți și pe toate.
În flamuri înveșmântată pare surprinsă patria,
și ea o prăjitură de vicii alterată.

Orașul e o realitate ce pare scăpată din virtual.
Ca un subțire castel de gheață
ce trebuie să fugă de razele adevărului.

Ori ca un borangic spumos pe sânii unui model.
O liniște nemăsurabilă stă să-l cuprindă,
deși îngeri de un auriu întunecat
cântă pe la porțile sale.

Cetatea strălucește de viciu,
căci aceste zeități îndrăznețe îi trag
în ceremonii carele alegorice sufocate
de proaspetele conștiințe,
printre falduri pitite, parfumate.

III
Orașul,
pe tipsia de stâncă,
ca o pâine rumenă în aerul dimineții.
Aburii lui terni
ce-l învăluie cu ceața unei toropeli anonime,
străzile cenușii,
niște articulații cuprinse
de un reumatism urban,
o anchilozare în zâmbetul nedefinit al
celor ce se odihnesc prin parcuri,
luminile se apleacă una câte una
subliniind o oarecare voioșie
ce-i cuprinde pe oameni în a dialoga,
apoi se răresc călătorind spre steaua polară,
accentuând nevoia acestora de a face dragoste.
Tipsia de stâncă se irizează în violetul nopții

iar coca aceea bătrână,
parfumată cu disperare
pare că doarme în aerul torid
al infracțiunilor de noapte.

Ce mecanism ciudat acesta
în care cu fiecare act de iubire
orașul pare că se dilată în fiecare!
O geometrie mistică îi sprijină aripile obosite.

IV

Pot traversa oraşul cu o idee,
sau cu ecoul unui gând
ce îmbracă măsura paşilor,
într-un cerdac de conac
ponegrit de noua viziune urbană.
Pe o stradă ascunsă în vară,
adăpostesc o fanfară.
L-am invitat pe regele cerbilor,
cu sclipitoarele-i iatagane de platină
deasupra ochilor umeziți de răcoarea pajiştilor,
la ospățul de nuntă al domnişoarei Cetăți
ca daruri de nuntă răcoare de havuz să aducă,
suave parfumuri de parcuri
şi izul muntean al luminii filtrate de brazi.

Dintr-un canal ies mirosuri pestilențiale,
fabricile se spală pe picioare

iar vechile felinare,
sub forma unor fecioare de fontă,
salivează o lungime de undă
necuprinsă încă de spectrul vizibil.
La băcănie s-a scos la vânzare
un nou prezervativ, cu tiv,
şi rugăciuni pentru cocoanele tranziției
bolnave de bulimie, anorexie şi perplexomanie.
Derbedeii prin parcuri
violează păpuşi „made in hong-kong”
iar ciocănitoarele, de ciudă, violează copaci.
Un violonist laureat, pomădat,
cântă într-un colț decupat din stradă,
peste el nişte umbre argintii, grămadă,
arcuşul îi intră în noapte şi vocea i s-a pițigăiat,
razele lunii fardează rebele spiritul acestui băiat.
Peste zidurile brâncoveneşti
ale bătrâneştii cetăți
o boare din răsuflarea serii s-a aplecat.
Se simte veninul existenței
în fiecare răsuflare cetățenească,
madonele au ieşit prin maternități ca să nască.
Şi astfel o nouă generație de smintiți
va umple aceste candide şi cuminți cuşti
turnate în betonul cel mai rece şi dur,
modelat de durerea în cur a constructorilor
saturați de ştiința comunitară.

V
Am negat tot timpul cu îndârjire
faptul că oraşul este pus pe un covor zburător
țesut din visele, speranțele, în fine,
din iluziile noastre de fiecare zi, din iluziile tuturor,
de fiecare pâine, de fiecare grăunte de sare.
N-am înțeles că valurile
care bat în turnul primăriei ce,
fie vorba-ntre noi,
stă țeapăn ca un falus hotărât să dezvirgineze arşița zilei,
pleacă din istericele noastre manifestări sociale.
Ne punem fiecare mâna pe zidurile lui de argilă
ca pe blana unui animal de povară,
şi-i privim acoperişul lucitor
ce se hrăneşte cu acei nori imprudenți
sosiți pe aproape,
sperând ca într-o bună zi să furăm orele
din instrumentul bizar denumit ceas public.
Noi, asemeni lui, suntem o negație continuă
ce ne trece ca transpirația prin cămăşi,
prin bluze, prin sutiene,
avem privirea jilavă de pofte şi nu posedăm
destul curaj pentru a le cuprinde
prin tabelele cu care calculăm ratele bancare.
La noile ziduri ale cetății au venit
nişte moşnegi bătrâni să vândă săpun primăriei,
ca domnii de aici să-şi mai spele bolile venerice.

Rândunicile fac tumbe laudative
printre rigiditatea oştenilor ce-şi execută garda
la monumentul eroului necunoscut.

Oraşul, ca un pântec însărcinat,
creşte în el năravul tuturor,
în toate şcolile sale se pune ostentativ
semnul egalităţii între dorinţe şi speranţe,
în toate cantinele sale
viaţa se pregăteşte doar pentru felul trei,
adică precum o plăcintă umplută cu merele edenului,
mucegăită şi ştearsă de cunoştinţe
ca un litru de bragă acră livrată
de singurul turc rămas pe o ulicioară
uitată de primărie în caietul cu note proaste.

Într-un cinematograf de cartier,
s-a născut, pe ecran, un mister.
Pluteşte nedefinit în teribilul asfinţit
care a mucegăit orizontul greu susţinut de o ficţiune
ce încearcă în zadar spectatorii pe gânduri a-i pune.
Seminţe pe jos şi prezervative
căzute din vulve lascive.
Deodorantele put a superoccident
O femeie trece cu un căţel inocent
şi un pictor barbar şi-a afişat culorile
ce colcăie înfrăţite într-un spectru murdar.
Un ţigan fumează marllboro nerăbdător
vrând să schimbe valută la un trecător.

Pe un picior de plai,
situat în cel mai rezidențial cartier
a plouat din abundență cu gută
şi, bineînțeles, cu mister.

Acesta-i Oraşul, de mine povestit, poate neinspirat,
la un celular de carton cu Dumnezeu cuplat.
Oraşul cu sufletele toate adunate,
somnolente catastrofe umanitare,
în tranziția puturoasă mumificate.
Doar buzele lor subțiri, agresive, imperceptibil behăie:
Ole, ole, ole! Ceauşescu nu mai e!

Şapte poeme de stare despre brâncuşi

Prolog

Zilele dinainte de ceremonie
se desfășurau în sine,
Sinea lor erau ele.
Monade părăginite într-un ou.
Şi astfel s-au conjugat
primele verbe ale logosului.
Erau pâraie de lumină
în sinea zilelor acelea;
Luceferi, lună, soare, stele,
veneau din viitor.
O slobozenie de mituri
se întrema la școala haosului.
Doar sinea stătea perfectă,
cioplită din volume de gânduri.

I

Cum aş putea vorbi despre tine, sculptore,
fără să te trezesc?
Fără să-ți profanez somnul intrat de mult
în atlase şi dicționare.
Am doar cuvinte
în care curg gânduri netrezite.
Atât de mult te-au sufocat ideile noastre
încât mi-e teamă să nu te lovesc,
răstignit fiind pe stâlpii cioplіți de ciobani.
Erai o minune la care se închinau simboluri,
armai cu lumină lespezile
ce acopereau străbunii noștri,
lespezile prăbușite peste sufletele lor.
Oasele lor, zidare, le tencuiai
în zidurile cetăților noastre de iarbă și codru.
Nevestele noastre, manole,
le-ai furat zidindu-le în doine.
Ai populat mesele tale
cu pietatea arborilor noștri
în care nerăbdător aștepta câte un geniu.
Și străchinile noastre
le-ai dus la praznicele tale,
și horele, și vârstele noastre
le-ai închis în sipete dăltuite.
Ai populat apele spiritului cu peşti de piatră,

şi țestoase de piatră,
năpădindu-ne cu nostalgia poveştilor,
balade cântate de clopote din turle,
rapsozii de bronz ai zeilor noştri.

II

Era o vale bogată în timp,
Arcade de clipe susțineau ogoarele cerului.
Vaste teritorii afânate în care armate de dălți
ascundeau materia privirilor.
Tu erai copil brâncuşi,
erai alături de noi la bine şi la rău.
Spuneai pe acolo, aşa într-o doară,
rugăciuni pietrelor.
De ce?
Toți s-au întrebat în contemporaneitate.
Conclavuri de critici veneau
cu teodolite să-ți măsoare spiritul,
și tu fugeai, verb crescut
printre muguri de salcă mustoasă.
Fugeai de noi, în spirit,
cu dorința sinceră de a te urmări.
A plouat peste țarinile
pe care ridicai mese săracilor,
pridvoare de lumină unde agoniseai eroii
în lumea aceea a tainelor.
Şi ai rămas copil brâncuşi,
fiindcă precum copiii
ți-ai înmuiat mâinile în joc.
Atingeai cu ele munții
dându-le starea de stâlpi.

Ai mutat spațiul mioritic în guggenheim,
şi păsările noastre în țara lui carolmartel,
şi crezul iubirii în țara maharajahilor,
ca să umpli lumea de noi, nevăzuții.

Iar nouă, celor de aici, ne-ai lăsat sărutul,
curcubeul unui legământ al intimității.

III

Aveai o robustețe în privire
pe care pozele oxidate de vreme
n-au reuşit să o şteargă.
Şi totuşi erai ştrengar, brâncuşi.
Erai ştrengar fiindcă făceai
stâncile să ofteze,
Oficiai un ritual pătimaș
cu munții și pădurile,
le furai ideile şi le orânduiai prin muzee.
Furai măruntaiele munților
şi turnai clopote de piatră.
Furai paznicii de la turme,
ca să redai libertate ierbii.
Tu ai râs de ferestre.
Ne-ai băgat lumina în case
prin ziduri.
Veșnic era un praznic la masa noastră,
veșnic era o nuntă
la care tu furai o ladă de zestre,
veșnic era un botez
la care tu furai o cuminţenie de copil.
Era sângele nostru, artistule.
Îl șerpuiai printre porțile tale.
Copiii noștri erau și copiii tăi,
fiindcă tu nu ai avut alți copii.

Mesele noastre erau mesele tale,
sarea noastră era sarea ta,
sarea munților ce ți se dăruia
precum o mamă
își dăruiește pieptul pruncului.
Ai botezat toată lumea în religia ta, diacone.
Iordane de râuri
îndreptai către văile pământului.
Cred că toate apele ascultau de porunca ta
și plecau liniștite
prin manualele de istoria artei.
Fiindcă tu erai şi un bun fântânar.
Scoteai izvoare din stâlpi,
izvoare tămăduitoare
în care spălai de păcate zilele săptămânii.
Noi te-am iubit cu toții.
Oricât de departe erai,
tu îți lăsai icoana în curte la noi
şi nu ne lipseai niciodată.

IV

Ce te-a întrebat pe tine, brâncuşi, pământul,
de-a început iarba să crească
sub picioarele turmelor?
Dar norii, de-au pornit ploile în primăvară
umplând fântânile cu împărtăşanie?!!
Sau codrii de au putut
să ne ascundă de fiare?
Doar de dălțile tale nu ne-au ascuns
fiindcă tu ne-ai tăiat pe fiecare
aşa cum suntem:
peşti sau cocoşi, rugăciuni sau himere.
Ne-ai prins în plasele tale, sfârleze de vânt,
să ne durezi prin tindele albe
din lemn sfânt de gutui.
Creşteai un potop de muguri primăvara, turme de flori,
se gudurau petalele prin pomi
la simplul tău glas.
Ai trezit picioarele noastre
şi ele au început să meargă,
să meargă în toată lumea şi să propovăduiască
adevărurile tale.
Dar tu nu aveai niciun adevăr
constatat în tratate şi silogisme.
Aveai o lume, ne aveai pe noi,
mieii livezilor tale.

Noi eram cei care cântam doine
la răscruce de poteci,
acolo unde tu plantai zeități.
Și ne pierdeam suflarea
intrând în mit pe domeniile tale.
Tu nu aveai borne şi hotare acolo unde aduceai primăvara.
Venea peste tot aşa cum vine somnul seara.
Icoana liniştii ne-o puneai în față
şi noi ne rugam la sfânta linişte
şi auzeam lumea cum tremură,
atâta linişte era
în tot ce ne înconjura.
Intram în coloana ta
ca să urcăm spre neurcat,
iar tu, sculptore, te apucai să ne tai
fiecăruia câte un
dor.

V

Copiii au zis: brâncuşi e o mănăstire!
Ei l-au pipăit îndeajuns
pentru a grăi adevărul.
Zidurile lui sunt izvoare.
Ele nu se prăvălesc niciodată
decât în frumuseţe.
Şi tinda lui e o cetate de ierburi
prin care visează inorogul nopţii.
Altarul, săgeată aruncată prin munţi
de voievozi după câte o bătălie.
Aici să fie! Au zis voievozii.
Şi el s-a ridicat semeţ

dintr-un pântec de codru.
Naosul, satele noastre. Aşa au zis copiii.
Aici ascultăm, zi de zi, slujba brazdei,
a plugului, a hârleţului şi a joagărului.
E slujba noastră, a vieţii noastre povară.
Ieşim cu sfinţii la arat prin primăvară, semănând linişte.
Pronaosul lui, cetele de nori
sprijinite pe cetele de munţi.
Aşa zic copiii; ei l-au cunoscut pe brâncuşi.
Preoţi îi vin în dimineaţa anului
din gliile unde se odihnesc faraonii.
Icoanele lui suntem noi, aşa cum ne-a cioplit.

Toți ne privesc minunați şi îşi dau coate.
Vin din alte hotare,
fuioare de pelerini
să pască tărâmul sărutului.

Unde ești mănăstire brâncuși să te atingem?
Ce zeu eşti tu, artistule?
Ce bazilică singulară?
Ce cometă te călăuzeşte, magule?
O vedem şi noi cei suferinzi de lumină?
Ce fecioare te tămâiază?
Că prea ești semețit în somnul prin străini?!!
Brâncuşi, tu dormi prin manuale!
Oare n-au plâns destul femeile noastre,
mironosițele noastre,
ca tu să te diluezi în huma lui carolcelmare?
Stâlpii tăi i-am păstrat prin grădini,
prin porțile tale trecem cu plugurile
și cu coasele
și cu secerile în lupta pentru pâine.
Hai, vino la masa noastră,
la pâinea cuptorului nostru,
la sarea munților noștri,
la sângele viilor noastre!
Oare nu te-am chemat îndeajuns?
Nu ți-a spălat îndeajuns sena sfintele oase?
Trimite-ne somnul tău, brâncuși,
în lăzile de zestre
ale ctitoriei tale.

VI

Flăcău vânjos era sculptorul.
Ridica plaiurile pe brațele sale,
ridica țara la pieptul său să o descânte.

Avea neveste care torceau timpul,
caiere de clipe depănau în poală la el.
Avea surori care țeseau zilele
şi frați care ciopleau nopțile
pe bârne de stejari.
Părinții lui erau ulcioare în care stătea
împărtăşania pământului
și moșii lui erau oale
în care stătea anafora cerului.
Prin străchinile lui zburau păsări,
prin dălțile lui curgeau ciuturile
crucificate de milenii în pietre.
Sorburi argintii de idei
se năşteau în chip de animale
şi fugeau prin păduri.
El fixa decalogul artelor,
moise era ce-şi purta popoarele de spirit
prin pustiul arid al contemporaneității.
Înfloreau locurile unde poposea,
alăpta nisipul cu sângele tribului său,
dăruia ciopoare de dălți și de barde

locurilor acelora,
stele de cupru şi luceferi de marmoră.
În dărnicia lui
crea şcoli prin academiile lumii
și ucenici din turnul lui babel veneau la el
să se tămăduiască de limita vorbei.
Era bogat în spirit ca aurul în podoabe.
Se descărna de ființe
dăruind tuturor liniştea artei.
Un potop rătăcitor ce nu-şi mai avea matcă,
copac viguros hrănit cu propriile-i ape,
în care îşi aveau cuibul
sumedenie de măiestre.
Ele zburau în el, căci

flăcău vânjos era sculptorul,
ridica cerul în frunzişu-i.

VII

Pomule brâncuși, ai înflorit sub paza armatelor de gânduri,
îți curg din tulpini fântâni,
din palme, muguri de dălți stau gata plesniți,
și roiuri de suflete
îmbracă haina măiestrelor tale
în zborul prin cerul frunziș.
În fiecare fruct porți o masă pentru noi
flămânziții de cântec.
Tulpina ta, coloană de pâine, hrănește armate de pelerini,
dar tu nu te prăbușești.
Seva ta se împlinește în fiecare clipă.
Ești arborele vieții.
Metale prețioase curg din venele tale,
și anotimpuri curg din rănile tale.
Dăruiești aripi păsărilor și îngerilor,
pomeni de zbor străbunilor
ce atâta le plăcea să salte fruntea!
Ai adunat gerul din ierni, artistule,
în luciul marmorei,
dăruind tuturor o primăvară veşnică.
Te-au răstignit prin academii
căci erai un mesia,
o treime alături de arp şi de moore.
Şi ai plecat în gotic, maestre,
din culele noastre.

Stigmatele tale le purtăm
prin grădini publice,
le ating copiii pe care atât de mult i-ai iubit!
Zeu ispitit de izvoare, zâne lichide, păgâne,
te smulgeau cântecul lor.
Muzele la mese îți împleteau toiege de flori.
O vrajă eternă îți va aureola mâinile,
chipul tău getic frizând naivitatea.
Ai luat ograda gorjenească
în ranița ta de globetrotter
şi ai pus-o pe soclurile muzeelor occidentale
Ai luat zborul păsărilor noastre şi l-ai cărat
prin geamantane în colecții particulare.
Tu, ieremia, ai prorocit
căderea pietrelor în starea de ființă,
stâlpnicule, infinit așezat în vârful tulpinii nesfârșite.

Contents

Tenebrius

Carne pe carne

Vitrina cu umbre

Editor: Robert Şerban
Layout: Alina Guţuleac
Coperta: Ioachim Velizer Amaradia

**DESCRIEREA CIP
A BIBLIOTECII NAȚIONALE A ROMÂNIEI**

ABREBENEL, CRISTIAN GEORGE

PAŞAPORT PENTRU ZILE DE CEREMONIE /
CRISTIAN GEORGE BREBENEL. - TIMIŞOARA : BRUMAR, 2012
ISBN 978-973-602-747-5

821.135.1-1

comenzi
BRUMAR
TIMIŞOARA
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 256 203 934
contact@brumar.ro
www.brumar.ro